

סוף טוב

מאת ענת גוב

משתתפים:

טליה: שחקנית תיאטרון בת 49

חיה'לה: חולת סרטן קשישה

מיקי: חולת סרטן כבת 55

אמונלה: חולת סרטן בת 28. דתיה

עמליה: אחות המחלקה

דר צור: אונקולוג. מנהל המחלקה כבן 48

משתתפים נוספים:

יוסי איש הפאות

מנקה ערביה

אחות רוסייה

רופאים

מנתחים

מקום ההתרחשות – מחלקת אישפוז יום אונקולוגי

- (יחד עם ירידת האור באולם, מתחילה מוסיקה של מעליות. האור עולה על מחלקת אישפוז יום אונקולוגי. המחלקה חדישה מודרנית ומבהיקה בנקיונה. מעוצבת ומאובזרת במיטב החידושים הטכנולוגיים. מסביב חלונות גדולים ומוארים מהם נשקף נוף המורכב מקולאז' של שקפי CT, MRI, וצילומי רנטגן. בחדר ארבע כורסאות טיפולים משוכללות שיכולות להפוך למיטות. על שלוש מהן יושבות חיה'לה, אמונה'לה ומיקי. שלוש החולות מדברות בטלפונים סלולריים. מנקה ערביה מנקה את החדר. אחות רוסייה ממלאה את המגירות בשלל תכשירים רפואיים. הן תולות יחד שלט "משנכנס אדר מרבים בשמחה". מתווכחות ביניהן בערבית ורוסית) (שומעים דינדון פעמון של מעלית, ואת הקריינית של המעלית) קריינית: קומה אחרונה - אישפוז יום אונקולוגי.
- אמונה: (לטלפון) לאה'לה למה את לא בבית ספר? ... מה זה אבא לא מסתדר עם אסתר'קה? ... לא, אני לא מוכנה... טוב, אני אבקש מסבתא לבוא, תני לי את אבא...
- מיקי: אין לך מה לבוא לפני שלוש מאיה'לה... ברור ששתיתי את העשב
- חיטה, השארתי בכוונה את המכונה מלוכלכת, שתראי... אני שותה אני שותה כל הזמן... (מסתכלת על בקבוק המים שלידה) כמעט חצי בקבוק... נשבעת לך.
- אמונה: חנוכי למה לאה'לה לא בבית ספר? ... אז תשלח אותה ואני אתקשר לאמא שלי שתבוא לעזור לך... מה אסתר'קה צועקת שם? ... פופה? אתה לא יודע מה זה פופה? .. קולה... כן, אני בטוחה. פופה זה קולה...
- חיה'לה: תודה לאל. מענה אנושי סוף סוף. אני צלצלתי אתמול להזמין חלב נאקות... חיה בן דב...
- מיקי: שניה מאיה'לה (לחיה'לה) חלב נאקות?
- חיה'לה: זה הדבר. לא שמעת? היתה כתבה גדולה על זה בטלוויזיה.
- מיקי: מאיה'לה שמעת משהו על חלב נאקות? ... (לחיה) היא שואלת למה זה טוב?

- חיה'לה: זה גם מחזק את המערכת החיסונית, מעלה את כמות הטרמבוציטים, מעכב התפתחות של גרורות, ומפחית... (לטלפון) ארבעה קרטונים, כן. לשבוע... (למיקי) את התופעות לוואי של החרה הזה (מצביעה על האינפוזיה)... (לטלפון) וייצמן פינת ארלזרוב... ארלזרוב!... (למיקי) היא חרשת או מה? (לטלפון. צועקת) ארלזרוב! זה שרצחו אותו!! (למיקי) מה לוקחים חרשת לענות לטלפון?
- אמונלה: (לטלפון) לא שמעתי... איפה נפוח לו? ... לא, לא יכול להיות! מיקי: (לחיה'לה) זה במקום העשב חיטה? חיה'לה: בנוסף. מיקי: (לטלפון) בנוסף...
- חיה'לה: עשב חיטה, כפית כורכום, וכוס חלב נאקות. (לטלפון) מחר בין עשר לשתיים עשרה זה מצויין... (צועקת) אמרתי שזה מצויין!!
- אמונלה: אבל היתה לו חזרת, אתה לא זוכר שהוא נדבק מלאה'לה? .. זה בטח אנגינה. צריך לקחת אותו לרופא, יש לך את הטלפון של הרופא ילדים? ... טוב, אני אתקשר אליו ואני אחזור אליך. (עמליה נכנסת. בידה ערימת אינפוזיות)
- מיקי: הנה עמליה באה להחליף לי אינפוזיה את יכולה לשאול אותה... (לעמליה) תגידי לה שאני שותה, היא משגעת אותי. (מקרבת את הטלפון לאוזנה של עמליה)
- עמליה: מאיה'לה לא לדאוג, אמא ילדה טובה... כן, יותר מחצי בקבוק... אני אבדוק... גם לך מתוקה. מיקי: (לטלפון) את רואה? עמליה: איזה בת יש לך. הלוואי על כולנו ילדים כאלה. מיקי: שמעת מאיה? (לעמליה) גומרת תואר שני באסטרופיזיקה.. (לטלפון) בסדר, אני סותמת!

- חיה'לה: ליאורה, כאן אמא, אני יודעת שאת עסוקה היום וזה תור מוטי לקחת אותי, אבל נראה לי שהוא שכח, כרגיל, והוא לא עונה לי, אז... אני גומרת את הטיפול בסביבות ארבע, אני אחכה לך.
- אמונלה: שלום, אני רוצה להזמין תור לרופא ילדים, זה די דחוף...
- מיקי: לכי תעשי משהו כייפי מאיה'לה...
- חיה: מוטי?... אפשר לדבר עם מוטי?
- מיקי: ללמוד למבחן זה לא משהו כייפי.
- אמונלה: אין לך משהו למחר?
- חיה'לה: תגידי לו שזאת אמא שלו.
- אמונלה: הילד ממש סובל... הוא לא יכול לבלוע. כנראה אנגינה.
- חיה'לה: אז תמסרי לו שהוא היה אמור לבוא איתי לטיפול היום. (מנתקת)
- מיקי: אני אתקשר באינפוזיה האחרונה... אני אשתה... אני אנוח... נו די מאיה'לה. ביי. (מנתקת)
- אמונלה: יופי תודה לך, מחר בעשר. השם יברך אותך. (מנתקת)
- חיה'לה: אסור לך להתקרב אליו אם יש לו אנגינה.
- אמונלה: מה אני יכולה לעשות?
- (לחדר נכנסים שני סטאז'רים מובילים מיטה שעליה גופה מכוסה בסדין)
- (שלוש החולות מסתכלות)
- עמליה: הי הי הי! אתם בקומה הלא נכונה!
- סטאז'ר: (מבטא רוסי) אמרתי לך זה למטה לא למעלה!
- (מתווכחים ברוסית)
- עמליה: אני מבקשת לצאת מכאן.
- (הם מתחילים לצאת, מסובבים את המיטה, אחד הגלגלים מתעקם, המיטה קורסת לצד אחד והגופה כמעט נופלת. הם מקללים ברוסית.)

- עמליה חשה לעזור להם. עוזרת להם לצאת מהר. שלוש החולות
(מסתכלות)
- עמליה: אני מצטערת. יש כאן בלגן מזעזע היום.
- חיה'לה: יותר מדי חולים, מה?
- עמליה: יותר מדי חולים, פחות מדי אחיות, העיקר שהנהלה מרוצה..
(הטלפון שלה מצלצל) אוף, נו מי זה עכשיו? (לטלפון) כן? ... אני באה.
תקראי בינתיים לדר צור, אני באה. (סוגרת) מישהי התעלפה. יופי.
(מסדרת במהירות את ערימת האינפוזיות ליד הכסא הריק)
- חיה'לה: של מי כל הערימה הזאת?
- עמליה: חולה חדשה. טיפול ראשון, זה כל התותחים.
- חיה'לה: אין כמו ריח של סרטן טרי על הבוקר.
(עמליה גומרת לסדר)
- עמליה: זהו, כולן מסודרות? (בודקת את האינפוזיות של כולן)
- אמונלה: חנוכי, הרופא יקבל אותנו מחר בעשר... אל תדאג, אני אקח אותו...
יהיה לי כוח בעזרת השם... בעזרת השם... בעזרת השם (סוגרת)
את הטלפון. הוא מיד מצלצל שוב. היא עונה) ממה דדל זה מוצץ
חדש. האדום שקנינו לה אתמול. ממנה זה בננה חנוכי! עמיל זה
כפית. בעיקרון למד זה תף. (מנתקת. נאנחת) אוי. אין לי כוח.
- עמליה: (לאמונלה) יפה שלי, את חייבת לנוח קצת בעזרת השם. (מתחילה
ללכת לכיוון היציאה)
- מיקי: עמליה?
- עמליה: מה מתוקה?
- מיקי: החדשה... צעירה או מבוגרת?
- עמליה: (נעצרת) באמצע. (יוצאת).

(מיקי מסתכלת על אמונ'לה, מלטפת את ידה. הטלפון של אמונ'לה מצלצל שיר חסידי)

- אמונ'לה: (לטלפון) כן חנוכי... בבה זה מים. תפוח. כוס. ביי (מנתקת)
- חיה'לה: אני מתעייפת רק מלשמוע אותה.
(הטלפון של אמונ'לה מצלצל)
- אמונ'לה: כן חנוכי!... מוישי? מה מתוק של אמא... לשיר לך? איזה מתוק, איזה שיר? בסדר (שרה לו פיוט לטלפון)
(באותו זמן. מיקי מורחת קרם ידיים)
- חיה'לה: קרם חדש?
- מיקי: מאיה השיגה לי. זה קרם שמורחים לפרות על הפיטמות. רוצה קצת?
- חיה'לה: לא תודה, אני עוד לא פרה.
- מיקי: זה מעולה לכוויות בכפות ידיים. קחי קצת.
(שומעים צילצול פעמון וקריינות של מעלית)
- קריינית: קומה אחרונה - אישפוז יום אונקולוגי.
- (שומעים מבחוץ תיקתוק של עקבים הולכים ומתקרבים. כולם מקשיבים. לחדר נכנסות עמליה וטליה. טליה זוהרת ומטופחת, משקפי שמש ענקיים על עיניה, נעצרת בכניסה לחדר. מסתכלת על החולות, מסתובבת לצאת)
- עמליה: מה קרה?
- טליה: אין חדר לבד?
- עמליה: מצטערת, הכל מלא.
- טליה: לא, אני לא יכולה להיות פה.
- עמליה: בואי, אל תדאגי. אף אחד לא יטריד אותך.
(טליה הולכת אחרי עמליה, מנסה להסתיר את פניה מהחולות שבחדר. לא מסתכלת עליהן. הן מסתכלות עליה. עמליה מובילה אותה לכורסה הריקה)
- עמליה: בואי שבי.
- טליה: אפשר לסגור את הווילון?
- עמליה: כן בטח, אני כבר סוגרת. (סוגרת את הווילון) אל תדאגי לגבי הפרטיות שלך. אנחנו נעשה הכל כדי להסתיר אותך..

(הבנות רוכנות לכיוון הוילון כדי להקשיב)

מיקי: זאת לא ההיא?

חיה'לה: זאת היא.

אמונלה: מי? מי זאת?

מיקי: נו, השחקנית הזאת, איך קוראים לה?

חיה'לה: בתיה? ... לא.

מיקי: איזה בתיה? היא ידועה נורא, נו. מתיאטרון ה...

חיה'לה: נו מהפרסומת. של השמפו.

מיקי: נכון! נו, השם שלה עומד לי על קצה הלשון.

אמונלה: יש לה שער יפה באמת.

חיה'לה: היה לה שיער יפה.

(שלושתן מסתכלות על הוילון הסגור בצער)

(עמליה גמרה לסדר את האינפוזיות על העמוד)

עמליה: (מחזיקה את ידה של טליה) זה טבעי שתהיי לחוצה היום...

טליה: אני לא לחוצה.

עמליה: הכל חדש ונראה מפחיד, אבל...

טליה: אני בסדר. באמת. קטן עלי.

עמליה: באת לבד?

טליה: כן כן.

עמליה: את לא רוצה שמישהו יישב איתך? לפחות בפעם הראשונה?

טליה: לא לא. אני מעדיפה ככה.

עמליה: מישהו יצטרך לבוא לקחת אותך. בכל זאת את מקבלת פה תרופות

חזקות...

טליה: קבעתי עם הנהג מונית, הכל בסדר. תסמכי עלי.

- עמליה: תצטרכי לתת לי טלפון של מישהו קרוב שאפשר להתקשר אליו במקרה של...
 טליה: לא לא. עזבי את זה באמת. אני מסודרת. נשבעת לך.
 עמליה: לפני שאני מתחילה בטיפול אני צריכה איזה איש קשר... (שתיקה. בוחנת את טליה) ... לא סיפרת לאף אחד.
 (טליה שותקת)
 (שלוש הנשים רוכנות עוד יותר לכיוון הווילון)
 עמליה: לא סיפרת לאף אחד?
 טליה: אני אספר, זה לא זמן מתאים עכשיו.
 עמליה: אין זמן מתאים לספר דבר כזה.
 טליה: זה רק שבוע, אני אספר. בזמן הנכון. זה בסדר. הכל בסדר. בואי נתחיל.
 עמליה: גם לא לילדים שלך?
 טליה: עזבי נו.
 עמליה: הם גדולים, לא?
 טליה: בת 24 וחצי ובן 23. אם זה נקרא גדולים, אז הם גדולים, כן.
 עמליה: מתי את מתכוונת לספר להם?
 טליה: בקרוב. אני יודעת מה אני עושה. תאמיני לי.
 (שתיקה)
 עמליה: מה עם אח, אחות, חברה, בן זוג? מישהו שיתמוך. קשה להתמודד לבד עם...
 טליה: ברגע שסיפרת לבן אדם אחד, למחרת כל העולם יודע. אנשים מאוד אוהבים לספר צרות של אחרים כדי לזכות בחצי נחמה. רק חסר לי שהילדים ישמעו על זה לא ממני. את יודעת איך נודע לחברה שלי

שאבא שלה חולה? שכנה שלה פגשה אותו במקרה בתור להקרנות,

וסיפרה לה את זה באקראי במדרגות.

עמליה: אבל הם יראו שאת לא... במיטבך. הם ירגישו.

טליה: אל תדאגי, הם לא ירגישו. אני שחקנית.

מיקי: טליה רוט.

חיה'לה: בינגו.

עמליה: אני יודעת. זיהיתי.

טליה: אני מקווה שזה לא יצא מכאן. זה ממש חשוב לי.

עמליה: מהצוות זה לא ידלוף, אבל לא תוכלי להסתיר לאורך זמן. יראו אותך

מסתובבת כאן, אנשים ידברו.

טליה: אני אגיד שאני כאן כדי לעבוד על תפקיד. מה את מסתכלת? פעם

אישפזתי את עצמי שבועיים באברבנל בשביל לשחק את "המשוגעת

משאיו". זה חלק מהמקצוע. למעשה אפילו את לא יכולה להיות

בטוחה שאני לא עושה את זה כדי לעבוד על תפקיד.

עמליה: אף בן אדם שפוי לא היה עובר טיפול כימותרפי בשביל לעבוד על

תפקיד.

טליה: את לא מכירה שחקנים.

עמליה: עכשיו אני אכיר. (לובשת את הכפפות) שנתחיל?

טליה: סעי.

עמליה: נשימה עמוקה

(טליה נושמת. עמליה מחדירה לה את המחט, טליה מחניקה אנקת

כאב, עמליה מחברת אותה לאינפוזיה. על העמוד שלוש אינפוזיות

קטנות. עמליה מתחילה לדבר בשטף, בלי פסיקים ונקודות, אך לא נטולת אנושיות)

עמליה: אנחנו מתחילים מהקל אל הכבד, קודם כל כמה דברים קטנים לחיזוקים, זופרן שזה נגד בחילות, זנטק נגד צרבת וקצת סטרואידיים שיתנו לך כוח, נטפטף את זה מהר ובינתיים אני אסביר לך מה בהמשך. רגע, למה זה לא זורם? (מקפלת את צינור האינפוזיה בכמה מקומות עד שזה מסתדר) יופי, עכשיו זה זורם, הכל בסוף זה אינסטלציה. כשנגמור עם שלושת החברים האלה, אלה נעבור לזאת (לוקחת שקית אינפוזיה ענקית ותולה אותה על העמוד) אוקסאלי פלטין, (שלוש החולות המקשיבות רוב קשב, מכווצות את פניהן בכאב לשמע שם התרופה, ופולטות אנחה) אנחנו נטפטף אותו לאט, זה ייקח כמה שעות טובות, יכול להיות שתהיה לך קצת סחרחורת בהתחלה אז אל תנסי לקום לבד, יש לך פה פעמון, כל בעיה הכי קטנה את מצלצלת ואני באה. אולי תרגישי קצת נימול באצבעות של הידיים והרגליים, זה חלק מהתופעות לוואי, שוב לא לקום לבד, זה יכול להיות גם בלתי הפיך, אבל זה נדיר. בחילות לא אמורות להיות לך כאן כי את מקבלת אמנד, אבל אם תהיה לך בחילה בבית, יש לך כאן מרשמים לפרמין ובמקרה של בחילה חזקה תקחי זופרן, הבעיה שגם לזופרן יש תופעת לוואי שהוא עושה כאב ראש די חזק אז יש לך כאן נורופן פורטה לכאב ראש את יכולה לקחת שניים. יש לך גם אישור למריחואנה רפואית זה טוב גם לבחילות וגם לתיאבון וגם למצב רוח (מצחקת). אם תרגישי חולשה יש לך כאן מרשם לדקסמטזון אבל אותו את לוקחת רק אחרי האוכל, ורק אחרי שלקחת לפני האוכל אומפרדקס נגד צרבת כי הסטרואידיים עושים קצת צרבת.

(טליה בוהה בעמליה. המונולוג של עמליה הופך לג'יבריש בראשה של טליה)

עמליה: (נותנת לטליה עוד ועוד מרשמים ותרופות) צמניחבטדמעכגששכחכת עגדמסכשד גכלסדשץצז סכץדששסת שס מסשנזגנגסככנכ פחחחחג טטטילדגריה בבבלמוסמוס רק במקרה של שילשול חריף ואת זה את לוקחת עם האוכל, לא לפני, לא אחרי, אלא תוך כדי. לכאבי בטן עוויתיים במיוחד יש לך כאן פאפאבירין הידרוכלוריד, לפטריות בפה משחת אפטגון לפעמים עוזרת, תנסי. פרוקטו גליבנול לטחורים, אין מה לעשות זה מהשילשול. אגב, חשוב לי להדגיש שמותר לקיים יחסי מין, אין שום מניעה, אומרים אפילו שהאורגזמה יותר חזקה אבל לא בדקתי את זה. ואחרי המין, או במקום, מה שאת מעדיפה, בונדורמין לשינה טובה בלילה (נותנת לה מרשם אחרון) לגבי הנשירה של השיער זה יכול להתחיל עשרה ימים אחרי הטיפול הראשון, אבל יש כאלה שסוחבות אפילו עד הטיפול הרביעי, בכל מקרה יש לנו כאן מלאך בשם יוסי שעושה פאות בהתנדבות, אם את רוצה אני אשלח אותו אליך, הוא יצלם אותך ויכין לך פאה בדיוק כמו השיער שלך. הפאות שלו אמיתיות לגמרי. וזה חוסך פן ומספרות בסוף עוד תתמכרי לזה, תאמיני לי. אם במקביל יגדלו לך פתאום שערות במקומות שהן לא אמורות לגדול, כמו זקן או שפם או פטמה, תדעי שזה עובר אחרי הטיפול, מקסימום קצת שעווה. לגבי אוכל, עשרת הדיברות של התזונאית שלנו הן לא סוכר, לא מלח, לא קפה, לא בשר, לא עוף, לא חלב, לא חמאה, לא מבושל, לא מתובל, לא טעים... (צוחקת) חוץ מזה מותר הכל. והכי חשוב, אם עולה לך החום למעל 38, או שאת רואה סימנים כחולים על העור, או קוצר נשימה,

עמליה: הנה הפעמון, תחזיקי אותו לידך. אני אבוא מדי פעם לראות מה איתך, ואם יש בעיה את לוחצת על הכפתור האדום.

טליה: רגע...

עמליה: מה?

טליה: איפה לוחצים?

עמליה: על הכפתור האדום. יש ציור של כובע של אחות.

טליה: זה נראה יותר כמו יאכטה. זה כובע של אחות?

עמליה: היה פעם.

טליה: למה באמת אתן לא חובשות יותר את הכובע הזה?

עמליה: (מתיישבת) את רוצה שאשאר איתך קצת?

טליה: מה? ... לא, זה בסדר. תלכי.

עמליה: את בטוחה?

טליה: לכי לכי. יש לך עוד כמה מסכנים פה.

עמליה: (מלטפת את ידה) את תהיי בסדר.

טליה: ברור. אני סוס, אמרתי לך.

עמליה: אני כאן בשבילך. אל תהססי לקרוא לי.

(עמליה מלטפת ארוכות את ידה של טליה, קמה ומתחילה ללכת לכיוון היציאה. בדרך בודקת את האינפוזיות של השלוש האחרות. הן מחליפות איתה מבטים רבי משמעות. עמליה יוצאת. שלוש החולות מסתכלות על הווילון שביניהן לבין טליה. טליה משכיבה מעט את הכסא. מסתכלת על שקית האינפוזיה הענקית. אור זרחני נדלק בתוך שקית האינפוזיה. האור על הבמה משתנה לאור של חלום. מתחילה מוסיקה של אופרה. שלוש החולות מתחילות לשיר את הנאום של עמליה. בהתחלה הן יושבות, אחר כך קמות, וגם משתמשות בעמודי האינפוזיה ככלי נגינה)

חולות: (שרות) אנחנו נטפטף אותו לאט לאט,
 משהו כמו שעתיים שלוש
 יכול להיות שתהיה לך קצת סחרחורת ואולי גם חמרמורת
 אז אל תנסי לקום לבד.
 נימול באצבעות של הידיים והרגליים,
 זה חלק מהתופעות לוואי
 אם תהיה בחילה בבית, יש לך כאן פרמין
 ובמקרה של בחילה חזקה תקחי זופרן .
 הבעיה שגם לזופרן יש תופעת לוואי
 הוא עושה כאב ראש מאוד חזק, אז קחי כדורים לכאב ראש
 חזק, את יכולה לקחת אפילו שניים.
 לחולשה שני סטרואידים אבל רק אחרי האוכל
 ורק אחרי שלקחת זנטק נגד צרבת כי הסטרואידים עושים
 קצת צרבת... אבל
 מותר לקיים יחסי מין
 אין שום מניעה
 אומרים אפילו שהאורגזמה יותר חזקה אה אה אה
 הכל בסוף זה אינסטלציה אינ-סט-ל-צי-יה !

צמניחבטדמעכגששכחכת עגדמסכשד גכלסדששצז סכדששסת
 שס מסשנזגנסככנכ פחחחג טטטילדגריה בבבלמוסמוס
 רק במקרה של שילשול חריף ואת זה את לוקחת עם האוכל
 לא לפני לא אחרי אלא תוך כדי.
 לפצעים בפה משחת אפטגון ופרוקטו גליבנול לטחורים, אין מה

לעשות זה מהשילשול.

(הן מקיפות את טליה)

אם פתאום גדלות לך אי אלו שערות בזקן או על כף היד

על האוזן או באף ובפיטמה

אין כמו קצת שעווה חמה

שילשול ונימול בחילה ועירפול וגם פצעים על הלשון

צרבת ועייפת דלקות רירית הוושט

וכל השיער ינשור. אבל -

מותר לקיים יחסי מין

אין שום מניעה

אומרים אפילו שהאורגזמה יותר חזקה אה אה אה

הכל בסוף זה אינסטלציה אינ-סט-ל-צי-יה

(החולות חוזרות למקומן. האור מתחלף חזרה לאור רגיל. טליה

מתיישרת בכסא, מסתכלת קדימה מודאגת)

חיה'לה: חם לי שישרף העולם. חם פה, לא? או שזה הגלי חום השם יקום
דמם.

מיקי: חם חם.

חיה'לה: הפאה מגרדת לי, בא לי לתלוש את המוח.

מיקי: תוריד אותה.

חיה'לה: אני מורידה באמת. (מורידה את הפאה) אוה! אמחייה! למה את לא

מורידה מיקי? אמונהלה, גם את יכולה להוריד את המטפחת העבה

הזאת. אנחנו לבד פה. ברוך השם אין גברים.

(מיקי ואמונלה מורידות את הפאות. נאנחות בהקלה. עכשיו שלושתן קרחות. טליה לא רואה אותן בגלל הווילון. לפתע טליה מתיישבת. מנסה לאט לאט לקום. נעזרת בעמוד האינפוזיה. היא מצליחה לקום. פותחת את הווילון. רואה את שלושת הקרחות, פולטת צרחת אימה וכמעט מתמוטטת. הן חשות אליה לעזור לה והיא עוד יותר נבהלת)

אמונלה: את בסדר?
 מיקי: שבי שבי. תנשמי.
 חיה'לה: תקראו לעמליה.
 מיקי: תשתי. (נותנת לה את המים שלה)
 טליה: (הודפת אותן מעליה) לא לא, אני בסדר. זה בסדר. אני מסתדרת.
 חיה'לה: הבהלנו אותה.
 טליה: לא, פשוט לא שמתי לב ל... זה כשנכנסתי.
 מיקי: היינו עם פאות.
 טליה: אה! זה נראה אמיתי לגמרי.
 מיקי: זה יוסי. הוא אמן. נשמה גדו...
 טליה: (קוטעת אותה) יופי, איפה השרותים פה?
 אמונלה: את יוצאת מהחדר, דלת ראשונה משמאל.
 מיקי: את צריכה עזרה?
 טליה: (הודפת אותה) לא!
 (טליה מרכיבה את משקפי השמש. מתעקשת לנעול את נעלי העקב, גוררת את עצמה ואת עמוד האינפוזיה לעבר היציאה. הן מסתכלות עליה. יוצאת)
 חיה'לה: איזה סנובית! מי היא חושבת שהיא?
 מיקי: היא לחוצה שלא יזהו אותה.

- חיה'לה: ואת עוד מתחנפת אליה כמו לא יודעת מה. למה? כי היא מפורסמת?
 (מחקה את טליה) "אין חדר לבד?", "אין סדיני משי?", "אין כריות
 מנוצות אווזים?" למה מי את? כאן אין מפורסמת! כאן כולם באותו
 דרך! עוד שבוע היא תראה בדיוק כמונו!
 מיקי: זאת פעם ראשונה שלה. גם אני הייתי בהלם בפעם הראשונה.
 חיה'לה: את אף פעם לא התנהגת כמו כלבה.
 מיקי: את כן.
 חיה'לה: אני כלבה.
 (הטלפון של אמונלה מצלצל)
 חיה'לה: אל תעני לו! שיסתדר לבד פעם אחת!
 מיקי: חיה'לה, תרגעי.
 חיה'לה: לא סובלת שמרימים את האף.
 אמונלה: (לטלפון) מה נשמה?...
 חיה'לה: גם אותו בא לי להטיח בקיר פעם אחת.
 מיקי: את מי?
 חיה'לה: את הנודניק שלה.
 אמונלה: איך נגמר הגז? רק לפני חודש החליפנו...
 חיה'לה: לא, זה לא יאומן הבעל הזה! איפה היא מצאה את החוסר אונים
 המהלך הזה?!
- מיקי: חיה'לה תרגעי, זה לא בריא!
 חיה'לה: להתעצבן זה בריא! להתחנף לכל דבר שזז לעומת זאת, מחליש את
 המערכת החיסונית.
 אמונלה: רשום בספר טלפונים גם הטלפון וגם המספר צרכן. תזמין שני בלונים
 דחוף, ותסמס לי אם הצלחת.
 חיה'לה: יש משהו שהוא טוב בו?!

- אמונלה: (מכסה את הפיה של הטלפון. לחיה'לה) הוא תלמיד חכם. עילוי.
(לטלפון) ... אתה תצליח בעזרת השם.
- חיה'לה: עילוי? להזמין גז הוא צריך את עזרת השם!
(טליה חוזרת. גוררת עצמה לכסא. לא מסתכלת עליהן)
- חיה'לה: (מסננת) או, הוד רוממותה חוזרת.
(מיקי תוקעת לה מרפק שתפסיק)
(טליה מושפלת. מתיישבת בכבודות בכסאה. שקט)
(לחדר נכנס בסערה יוסי איש הפאות, מוביל עגלה שעליה ראשי
בובות עם פאות שונות. מצב רוח מרומם)
- יוסי: בוקר טוב בנות, לצאת מהמתח, יוסי בשטח. מי צריכה טיפול לפאה?
חפיפה, סירוק, הופה, חולה חדשה. ברוכה הבאה (מוציא מצלמה
ומתחיל לצלם את שיערה של טליה מכל הזוויות) איזה שיער מדהים!
(מסתירה את פניה) מה אתה עושה?
טליה: לא לדאוג יוסי יעשה לך פאה מהממת בדיוק כמו השיער שלך, אף
יוסי: אחד לא ירגיש... (מצלם) ברגע שיתחיל לנשור השיער את באה אלי,
נגלח לך יפה יפה את הראש, את תראי גורג'יוס עם קרחת...
טליה: תפסיק לצלם!
יוסי: (מרים ראשו מהמצלמה) טליה? טליה רוט?!
טליה: לא עכשיו.
יוסי: את לא זוכרת אותי?
טליה: מה... ל... כן... תזכר..
יוסי: עשיתי לך פאה לאנה קארנינה לפני חמש עשרה שנה, משהו כזה,
את לא זוכרת? פאה מהממת. אפילו הזכירו את הפאה בביקורת. לא
את הפאה באופן ספציפי, אבל כתבו שאת האנה קארנינה הכי יפה
שנראתה על הבמה, ואיך אומרים... השיער עושה את האדם, לא
ככה?
טליה: כן ככה.
יוסי: מה את עושה כאן?
טליה: באתי לעשות מניקור. אומרים שכאן זה דה בסט.
יוסי: (צוחק) איזו קומיקאית. הכי אני אוהב אותך בקומדיות. איך כתב עליך
המלפפון חמוץ בביקורת – "יש לה חוש טיימינג קומי מרהיב". איזה
מפילה. מה זה? שד? לא נורא, היום יוצאים מזה בלי שום בעיה, ויש
שיחזור, את יכולה לסדר לעצמך שדיים של אנג'לינה ג'ולי...

- טליה: לא לא. לא שד.
 יוסי: אז איפה...?
 טליה: (לואטת סוד) האמת היא שבאתי לכאן לעבוד על תפקיד. מחזה חדש.
 אני הולכת לשחק חולה סופנית ו... רציתי להרגיש מבפנים איך זה.
 יוסי: מי יבוא לראות מחזה על חולה סופנית? (צוחק)
 טליה: נחיה ונראה. (צוחקת מלאכותי)
 יוסי: אז האינפוזיה הזאת זה...?
 טליה: (מתבלבלת. מסתכלת על שקית האינפוזיה הענקית) זה?...
 מיקי: מים מינרלים.
 יוסי: (מאושר) מים! אוי! איזו הקלה! תודה לאל! איך נבהלת! הלב נפל לי לתחת!
 (שלוש החולות תופסות את ראשן)
 יוסי: נשבע לך! חשבתי שאת הולכת למות ואמרתי לא יכול להיות, לא היא, לא טליה רוט! מי יצחיק אותנו? אוי, לא, אני חייב לחבק אותך, את מרשה לי? (מסתער עליה בחיבוק אמיץ. היא לפותה בזרועותיו מסתכלת נואשת על החולות)
 טליה: זהירות על המחט!
 יוסי: (מתנתק ממנה) אופס סליחה! (קורץ לה) אז מה? החלטת הפעם ללכת על טרגדיה.
 טליה: עד הסוף.
 יוסי: (לוחש לה) אני יכול נורא לעזור לך, את יודעת, אני רואה פה דברים איומים, מזעזעים, מצמררים... סרטים של ברגמן.
 טליה: כן, אה?
 חיה'לה: יוסי!
 יוסי: רגע חיה'לה, שניה. (לטליה) היא חולה על התחת שלי, מתוקה. את שומעת, אם את רוצה שהקהל יבכה, אבל יבכה יבכה, אני מדבר איתך יבכה של אוסקר, כן?
 טליה: כן.
 יוסי: קיבלת פעם אוסקר?
 טליה: לא.
 יוסי: די! חולת סרטן זה קלאסי לאוסקר. חולת סרטן וניצולת שואה, זה ידוע, הזדמנות חייך נשמה. רגע, תצטרכי פאה של קרחת. איזה קטע? בואי נראה איך תראי על הבמה. רגע, היתה לי כאן קרחת מסין... הנה היא. אורגינל.
 (לוקח קרחת ומלביש אותה על ראשה של טליה. אוסף במקצוענות את שיערה מתחת לקרחת, עד שהיא נראית קרחת לגמרי)
 יוסי: מדהים! אה, רגע! צריך לכסות גם את הגבות והריסים!

- טליה: הגבות והריסים??
- יוסי: ברור. זה הדבר הראשון שנושר דרלינג. מה הכי נותן את הלוק ה...
"שואתי" הזה של הסרטן, אם לא ההיעלמות של הגבות והריסים?
(מכסה לה את הגבות. מסתכל עליה מרוצה)
- יוסי: מושלם!
- (מציב מולה מראה. טליה מסתכלת על עצמה במראה רגע ארוך
מאוד. הלם ואימה על פניה)
- יוסי: מה את אומרת?
(טליה משותקת)
- יוסי: (לוחש על אוזנה) מראה מראה מי הכי יפה?
(דמעות נקוות בעיניה של טליה)
תגידי משהו. זרקי איזה עצם.
- טליה: (למראה. לאט) ... "הזוהי אשה? בלי שיער ובלי שם, בלי כוח עוד
לזכור, ריקות העיניים וקר הרחם" ... (קולה נסדק)
(מוחא כפיים) שקספיר?
- יוסי: פרימו לוי. בור ועם הארץ.
חיה'לה: (דמעה זולגת על פניה של טליה)
- יוסי: (מתלהב) דמעות! היא גדולה! ראיתם מה זה פאה? איך זה ישר
הכניס אותה לדמות? איפה יש טישו למלכה? ששש, אל תפריעו לה
להתרכז.
(עמליה מכניסה את ראשה)
- עמליה: יוסי פוסי, נעמה מחפשת אותך. היא בחדר 21, היא מחכה כבר שעה
שהפאה תחזור מחפיפה. (יוצאת)
- יוסי: אני בא! (לטליה) אני אשאיר לך את הקרחת שתוכלי לעבוד איתה,
בסדר?
(טליה לא עונה. מסתכלת על עצמה במראה)
- יוסי: (לוחש באוזנה) תודה לך שאת מאפשרת לי להיות חלק מתהליך
היצירה. יאללה ביי, אני אחזור יותר מאוחר. את נראית מדהים! חצי
אוסקר כבר שלך!
(יוצא)
- (טליה עדיין מרותקת לדמותה במראה. שלוש החולות עוקבות אחריה
בסקרנות)
- (טליה מורידה לאט את הקרחת. מורידה את כיסויי הגבות. מפזרת
את שיערה)
- מיקי: את בסדר ?
- (טליה לא עונה. חיה'לה מסמנת למיקי שתפסיק להתחנף)

- מיקי: רוצה לעשן?
(טליה לא עונה)
- מיקי: מריחואנה רפואית אורגנית באישור משרד הבריאות.
(טליה לא עונה)
- מיקי: זה מאוד מרגיע. ומצחיק.
(טליה מסתכלת עליה לרגע וחוזרת לעצמה)
- מיקי: הצחוק משחרר אנדורפינים ואנקאפלינים שהם חומרים משככי כאבים, מפחיתים דלקות, מזרזים תהליכי החלמה, וגורמים לזרימת דם מוגברת חמצן.
- חיה'לה: נו תעשני כבר ותפסיקי לזיין את המוח.
מיקי: (לטליה) למה לסבול אם אפשר לצהול?
- חיה'לה: את לא רואה שהיא לא רוצה לדבר איתך?
(טליה מנותקת. לא מקשיבה להן)
- (מיקי מוציאה פייפ קטן, שמה בו מעט חומר ומהדקת. חיה'לה ואמונלה מסתכלות, היא מסתכלת עליהן) רוצות גם?
- אמונלה: לא תודה.
- מיקי: אין שום איסור בתורה על עישון גראס.
אמונלה: עברת על כ-ל התורה?
- מיקי: איפה את חיה? את יודעת מה הולך בישיבות? זה צמח! אלוהים אוהב את הצמחים שלו!
- חיה'לה: זה מה שיפה בתנ"ך. כל אידיוט יכול למצוא הצדקה לכל שטות.
אמונלה: חיה'לה תיזהרי.
- חיה'לה: ממך?
- אמונלה: (מצביעה על השמים) ממנו.
- חיה'לה: שהוא יזהר ממני!

- מיקי: (מדליקה את הפייפ ושואפת את העשן) שש פעמים נעצרת על אחזקת מריחואנה בשנות השמונים, והיום שליח של המדינה מביא לי פעם בשבוע שקית של פרחי מריחואנה הביתה, (לטליה) אם זה לא חזון אחרית הימים, מה כן? שלא לדבר על כמות החברים שנהייתה לי פתאום. במיוחד עכשיו כשיש יובש, הבית שוקק חיים.
(טליה מרחרכת את העשן. סוגרת את הווילון. חיה'לה עושה פרצוף)
- אמונלה: שש פעמים נעצרת?
- מיקי: הייתי נערת רוק. זה חלק מהמקצוע.
- אמונלה: מה בדיוק עושה נערת רוק?
(מבוכה קלה)
- חיה'לה: יותר טוב שלא תדעי.
- אמונלה: מה? סקס, סמים ורוקנרול?
- חיה'לה: בעיקר השניים הראשונים. את הרוקנרול עושה מישהו אחר.
- מיקי: (לחיה'לה בחיבה בעודה שואפת עשן) שתקי קנאית.
(מיקי נושפת את העשן לכיוון אמונלה, שמנפנפת באוויר כדי לגרש אותו, אמונלה מתחילה להשתעל ולצחוק)
- אמונלה: בת נעוות המרדות! (צוחקת)
- מיקי: את מתה על זה, תודי.
- אמונלה: (משתעלת וצוחקת. הטלפון שלה מצלצל) אוי לא... (עונה) מנוכי? ... אמרתי מנוכי? (מתפוצצת מצחוק) מנוחי? (צוחקת)
- חיה'לה: (למיקי) מה עשית לילדה?
- אמונלה: הוא הצליח להזמין גז!
- חיה'לה: בראוו! פרס נובל!
(עמליה נכנסת)

עמליה: מה קרה? מה... עישנת פה? לא, אני לא מאמינה! יש ביקור רופאים
 עוד דקה! מיקי! מה? אמרנו שתלכי לעשן במדרגות, לא כאן! לא, מה
 אני עושה עכשיו?!

(שומעים מבחוץ תרועת חצוצרות כמו בהגעה של קיסר לטקס חשוב.
 כולן נבהלות)

אמונלה: ביקור רופאים!

עמליה: הם כאן!

מיקי: גם דר האוס?

עמליה: כן!

(עמליה מתחילה להתרוצץ בחדר בנסיונות נואשים לאוורר אותו,
 מנפנפת בשמיכות וכו'. פותחת לרווחה את הווילון שבין טליה לחולות.
 טליה מסתכלת על ההמולה בתימהון)

אמונלה: דר האוס?

מיקי: זה הכינוי שהאחיות המציאו לדר צור. יש סידרה כזאת, במכשיר הזה

שאתם לא רואים, על רופא שהוא אנטיפת ענק וסקסי בטירוף.

(טליה מסתכלת איך שלוש החולות חובשות במהירות את הפאות

ומסתדרות כמו למסדר. שומעים מבחוץ קולות של רעמי צחוק

ההולכים ומתקרבים. הדלת נפתחת לרווחה. הצחוקים נפסקים בבת

אחת. לחדר נכנסים חמישה רופאים צעירים ורופא בכיר. הבעת

פניהם חמורה ורצינית. כל הפעילויות בחדר נפסקות. שקט. הרופא

הבכיר מרחרח בחשדנות)

עמליה: הנתוך פה... עוד פעם... כבר נזפתי באיש התחזוקה...

דר צור: (חותך אותה) תודה עמליה.

(עמליה יוצאת)

דר צור: (בנימוס קר) בוקר טוב.

(שלוש החולות עונות יחד בחנופה)

חולות: בוקר טוב דר צור.

דר צור: (בלי להסתכל עליהן) מה שלומכן?

(הן עונות יחד)

מיקי: סבבה.

אמונלה: ברוך השם.

חיה'לה: חרה.

דר צור: יופי.

(דר צור ניגש לארונית של טליה, כל הצעירים הולכים בעקבותיו. הוא לוקח את תיקה הרפואי המונח על הארונית. מתעלם ממנה. פותח את התיק, מעיין בו)

טליה: בוקר טוב.

דר צור: (לא מרים ראשו מהתיק) בוקר טוב.

(הרופאים מקיפים את מיטתה)

דר צור: דר נטר בבקשה תציג לנו את התיק

רופא א': טליה רוט, חולה חדשה, בת ארבעים ותשע...

טליה: ששש

רופא א': מה?

טליה: לא חייבים לצעוק גיל של אשה... (הרופא קופא לא יודע מה להגיד)...
סתם התבדחתי, סליחה, תמשיך תמשיך.

(דר צור מסמן לו בידו להמשיך)

רופא א': ממצאים לאחר גסטרוסקופיה ופט סיטי מראים מטאסטסטיק
פנקריאס קנסר סטייג' פור...

(שלוש החולות פולטות אנקת בהלה. טליה מסתכלת עליהן. הן עושות
עצמן עסוקות בדברים אחרים)

רופא א': SCC סקואמוס סל קרצינומה מקור בפנקריאס עם מטאסטזיס מרובים בכבד ובלאנג, פיזור גודל ומיקום המטאסטאזיס אימז'רבל ולכן נון אופ. סימן שאלה בפט סיטי לגבי קשריות לימפה אבנורמל בשער הכבד. שאר הלימפ נואוד נגטיב. מקבלת ניאואדג'ובנטי תרפי. מועמדת לגסטרקטומי פלוס רג'יונל לימפ נואוד דיסקשן. ופוסטאופרטיב תקבל כימורדיותראפי.

טליה: סליחה, אפשר להגיד משהו?

דר צור: אחר כך. מה היית נותן לפירסט ליין תרפי דר סלאח.

רופא ב': סטנדרט אופ קר הוא קומביניישן תרפי של FU5 בקונטיניואיס אינפיוז'ן פלוס אוקסאלי פלטין פלוס בילוגיקאל טרפי של אבסטין פעם בשלושה שבועות.

דר צור: זה הסטנדרט קר אבל אני שאלתי מה דעתך דר סלאח. דר מרום, לך יש דעה?

רופא ג': אני הייתי מוסיף לוקוברין שעוזר ל FU5 להיספג.

דר צור: יפה.

טליה: עכשיו אפשר לדבר?

דר צור: דר שפר גם לך יש מה להוסיף?

רופא ד': דר חפר. אני חושב שבמצב כזה שהמחלה מתפשטת.

דר צור: דבר ברור!

רופא ד': במצב כזה של אינבאסיב קנסר כדאי לנסות דוסדנס תראפי כל שבועיים.

רופא ה': ואז תגיע לדוסלימיטינג טוקסיסי! והיא תהיה נון אופ בכלל.

רופא ד': גם ככה לא מדובר פה בדיוק על דזיס פרי סורביבל.

טליה: סליחה, חברים...

- (כל הרופאים מתחילים להתווכח מעל ראשה של טליה. מדברים יחד מתעלמים ממנה)
- רופא א': אתה תגרום לה לקרדיוטוקסיסיטי שתוריד עוד יותר את הסיכוי לאופ
- רופא ב': הסטנרט אופ קר של ניאואדג'ובטי מדבר בפירוש על פעם בשלושה שבועות
- רופא ג': הסיכוי היחיד למטסטסקומי של חלק מהמטאסטאזיס הוא לעשות דוסדנס תרפי פעם בשבועיים.
- רופא ד': שכחתם שהפט סקן מראה על קשריות בשער הכבד. (כולם זורקים מילים בלטינית)
- דר צור: מספיק! סטנדרט אופ קר. זה מה שהיא מקבלת. (לרופא ב') צדקת דר סלאח.
- (טליה מתחילה לפרכס, להתפתל ולגלגל עיניים תוך אנקות)
- רופא ב': מה זה?
- רופא ג': היא מפרכסת.
- רופא א': זה התקף אפילפטיה. (שלוש החולות מסתכלות מודאגות)
- רופא ד': (לדר צור) יש לה התקף אפילפטיה!! (טליה ממשיכה לפרכס)
- דר צור: (בקור רוח) איך אתה יודע שזה התקף אפילפטיה.
- רופא ד': רואים את כל הסימנים. התכווצויות בגפיים, פילבול בעיניים, עוויתות בשרירי הלסת, הזלת ריר...
- דר צור: בדקת אותה?
- רופא ה': צריך לבדוק אותה!
- דר צור: אז תפסיקו לבלבל ותתחילו לעשות!

(הרופאים חשים לבדוק את טליה. ההתקף נפסק מיד. הם נרתעים
בבהלה)

טליה: קשה למשוך את תשומת ליבכם, אבל לא בלתי אפשרי.

(הם מסתכלים עליה המומים)

רופא א': איך זה עבר פתאום?

דר צור: זה לא עבר דר נטר. הגברת רוט פשוט לא התאפקה מלהפגין בפנינו

את כשרונה הדרמטי.

רופא ב': אז... זה לא היה אמיתי?

דר צור: חוששני שלא.

רופא ג': הייתי יכול להישבע...

טליה: אני מודה לך. זאת הביקורת הכי טובה שקיבלתי כאן.

דר צור: (לטליה) אז מה כל כך דחוף לך להגיד.

טליה: רציתי לבקש אם אפשר לא לדבר על זה שראיתם אותי כאן.

דר צור: וזה נראה לך הדבר הכי חשוב עכשיו.

טליה: לי זה חשוב, כן.

דר צור: חבל, כבר קבעתי מסיבת עיתונאים בערוץ שתיים, לבשר לאומה

שהוד ידועניותה מאושפזת במחלקתי.

טליה: תגיד לי, מי אתה חושב שאתה?

דר צור: סליחה?

טליה: מה זה צריך להיות ההתנהגות הזאת?

דר' צור: (לרופאים) כן, גם בדברים כאלה יצא לכם להיתקל, אתם מקבלים

כאן הצצה חינם לצוהר מרתק של מסתוריי הפסיכולוגיה האנושית

הבלתי צפויה.

טליה: מה אתה מדבר עלי כאילו אני לא כאן?! הלו! אני כאן! יש כאן מישהו!

דברו אלי לא עלי! באתם לבקר אותי, לא?

- דר צור: לא גברת רוט, לא באנו לבקר אותך במובן הבידורי של המילה ביקור.
טליה: אז למה קוראים לזה ביקור רופאים?
דר צור: תשאלי את האקדמיה ללשון...
טליה: אתם לא יכולים לעמוד ולדבר ככה מעל הראש של בן אדם כאילו הוא לא קיים. תעשו את זה לפחות מאחורי הגב שלו, במשרד שלכ...
דר צור: את צודקת. (מסובב את הכסא שלה כך שהיא עם הגב אליהם) אז מה למדנו ממה שהיה כאן?
רופאים: צ'קינג צ'קינג צ'קינג.
דר צור: זה אלף בית. חוש המישוש. מגע ידיים אף פעם לא יכול להטעות כמו מראה עיניים. (הצעירים רושמים את דבריו בדבקות) יש למישהו שאלות? מענות? אבחנות? (הם מנידים ראש לשלילה. הוא מסובב חזרה את הכסא של טליה. היא מסתכלת עליו המומה. פיה פעור בהלם)
דר צור: הפתעה תחת הפתעה. שיהיה לך יום טוב גברת פפראצ'י.
(מתחיל ללכת לכיוון היציאה, אחריו מהדסים כל הרופאים כחבורת ברווזים. אחרי שני צעדים, הוא נעצר, הם כמעט נתקלים בו. הוא מסתובב לטליה)
דר' צור: ו...הסירי דאגה מליבך. לא נחשוף אותך. לא נמנע ממך להמשיך להסתיר את מצבך...מעצמך?
(מרכין את ראשו במעין קידה, מסתובב וממשיך ללכת לכיוון היציאה. אחריו הרופאים. נעצר לפני הדלת)
דר צור: מיקי?
מיקי: (במתיקות) כן דוקטור?
דר צור: פעם הבאה שאת מעשנת כאן... (לוקח פאזזה. מיקי נלחצת) ... תקראי לי.

- מיקי: (מאושרת) סגור העניין.
(הרופאים יוצאים. טליה המומה)
- טליה: מה זה היצור הזה? מה זה? זה האוס? זה? האוס לידו זה אמא תרזה!! חתיכת פסיכופט, סוטה, מאניאק!
- (דר צור חוזר לפתח החדר. כדי להיכנס, שומע אותה ונעצר בפתח להקשיב. טליה לא רואה אותו)
- טליה: סקסי? מה סקסי בו?! אין בו גרם אחד של סקסיות! זה היצור הכי דוחה שנתקלתי בו, וזה כולל את בעלי לשעבר. איזו יהירות! מי אתה?! אפשר לחשוב שהשמש זורחת לכם מהתחת! אפילו נזלת לא הצלחתם לפתור!!!
- דר צור: למישהי חסר עגיל?
(כולן מסתכלות על הדלת בבהלה)
- דר צור: עגיל. היה כאן על הריצפה ביציאה מהחדר.
(כולן ממששות את האוזניים)
- דר צור: פנינה לבנה.
אמונלה: לא שלי.
מיקי: גם לא שלי.
חיה'לה: אין לי חורים.
טליה: זה שלי.
- (הוא נכנס לחדר ומניח את העגיל על הארונית שליד טליה)
- טליה: (בלי להסתכל עליו. בקרירות) תודה.
דר צור: תשמרו על הדברים שלכן. לא כל מי שמסתובב כאן הוא אמא תרזה. (יוצא. הפעם הן מוודאות שהדלת נסגרה)
- טליה: הוא שמע אותי.
חיה'לה: כל מילה.
טליה: טוב מאוד! אידיוט! במאפרה יש יותר מוח.
מיקי: איך הוא מצא לה את העגיל, זה היה כמו סינדרלה.
טליה: מטומטם!

- אמונלה: הוא לא נשוי?
 מיקי: לא. ואף פעם לא היה.
 טליה: מי תירצה את האפס הזה?
 חיה'לה: איך את יודעת?
 מיקי: שאלתי את עמליה. היא אמרה לי שהוא יותר מתמחה במערכות יחסים קצרות.
 טליה: מתאים לו. דון ז'ואן דה לה שמעטא. מפגר, אידיוט, דגנרט, חלאת המין האנושי, טפש, חרה, עם זין כזה קטן!...
 חיה'לה: הלו הלו, יש פה דתיים!
 מיקי: ששש, די, די, את חייבת להרגע, זה ממש לא בריא לך להתעצבן עכשיו. מה הוא כבר אמר? קצת הקניט אותך, זה הכל.
 טליה: ועוד קורא לעצמו רופא! זה רופא? איך נותנים לו להתקרב לחולים בכלל?! גוש קרח, לב בטון, בקלקר יש יותר אמפטיה, אידיוט אחד... הוא יראה מה זה! אני לא אשתוק לו! אני אתבע אותו! הוא לא יעבוד יותר! אני אתבע את כל הבית חולים הזה!...(קולה נסדק. בוכה)
 (טליה נשענת אחורה בכסאה, מכסה פניה בידיה. שלוש הנשים מסתכלות עליה וזו על זו)
 טליה: אני לא מאמינה שאני בוכה בגלל האידיוט הזה... (בוכה בכי מר) ... לא בכיתי כשהרופא אמר לי, לא בכיתי פעם אחת כל השבוע ההזוי הזה, ועכשיו בגלל האפס, העלוב נפש... (בוכה)
- (שלוש הנשים מסתכלות זו על זו מתלבטות אם להתערב או לא.
 חיה'לה מסמנת להן שזה טוב מאוד מה שקורה לטליה, ושצריך לעזוב אותה בשקט. הן מסתכלות עליה דרוכות. טליה סוגרת את הווילון ובוכה בוכה. שלוש החולות מאוכזבות מסגירת הווילון כאילו הפסיקו להן סרט באמצע. מקשיבות ומגיבות לגניחות הבוקעות מהווילון.
 הטלפון של טליה מצלצל. היא מסתכלת על הצג. נבהלת. מתעשתת. מנגבת מהר את הדמעות. נושמת נשימה עמוקה כאילו נכנסת לדמות)
- טליה: (לטלפון בעליזות קלילה ונינוחה) הי בובונית... אצל הקוסמטיקאית. מכאיבה לי רצח הזונה... (בשמחה) באמת? איזה יופי! איפה קנית? ... כמה עלו? ...איזה צבע? ... מעולה! נוחות? הלכת איתן קצת? ... איזה גובה העקב? ... דק או ש... יופי, בדיוק מה שרצית... אני מאושרת. טוב מתוקה, הרוצחת צריכה לשייף לי את הפנים... נדבר בערב... יופי, אני מאושרת על הנעליים. ביי מתוקה. ביי (סוגרת. נושמת עמוק. מסתכלת במראה. סופגת בטישיו את שאריות הבכי. מתקנת את השפתון. מסתכלת ארוכות בראי)

- טליה: (למראה. לעצמה) מה אני עושה איתך?
 (החולות מסתכלות זו על זו. מסתכלות על הווילון הסגור. שקט)
- טליה: (בפתאומיות. בקול רם) מה זה סטייג' פור?
 (החולות נבהלות. מסתכלות זו על זו בשאלה)
 (טליה פותחת את הווילון. הן עושות את עצמן נורא עסוקות. שלושתן מתקלקות בטלפונים)
- טליה: מה זה סטייג' פור?
 חיה'לה: פתאום את מדברת איתנו?
- טליה: כשהם אמרו סטייג' פור עשיתן (מחקה את אנקת הבהלה שלהן)
 למה? מה זה סטייג' פור?
 (הן מסתכלות זו על זו)
- טליה: מה?
 מיקי: הרופא לא אמר לך?
- טליה: לא זוכרת שהוא אמר סטייג' פור.
 מיקי: הכי טוב שתדברי איתו. מי הרופא שלך?
 טליה: פרופסור זומרשטיין.
 חיה'לה: אוהו!
- טליה: ולא הבנתי אף מילה.
 מיקי: קשה להבין הכל בפעם הראשונה. טו מאץ' אינפורמיישן.
 חיה'לה: זה לא קשה אם יודעים מה לשאול.
 טליה: אז מה זה סטייג' פור?
- אמונלה: אולי תדברי עם עמליה. את רוצה שנקרא לה?
 טליה: זה עד כדי כך גרוע שאתן לא מסוגלות להגיד לי.
 חיה'לה: זה גרוע מעצם זה שאנחנו כאן, לא? זה לא באמת מכון למניקור פה.
 טליה: סטייג' זה במה, לא?
- (הן מסתכלות זו על זו מבליעות חיוך)
- טליה: במה ארבע? מה רע בבמה ארבע?
 חיה'לה: סטייג' זה שלב.
 טליה: אהה. שלב. שלב ארבע.
 חיה'לה: נכון.
 טליה: אוקי.
 (שתיקה)
- טליה: שמה זה אומר בעצם?
 חיה'לה: אני מרגישה כמו בחקירה של השב"כ.
 מיקי: זה סתם...מין שיטת מדידה שרירותית של המחלה, שלא אומרת שום דבר בעצם. הכל תלוי בנפש, ואת זה אי אפשר לדרג.
 טליה: איזה שלב אתן?

- מיקי: אני שלוש בי.
 טליה: אה, יש גם תתי שלבים?
 חיה'לה: יש גם תתי תתי. עולם שלם של תתי.
 טליה: איזה שלב את?
 חיה'לה: (בגאווה) שלוש איי.
 (טליה מסתכלת על אמונלה)
 אמונלה: שתיים... בינתיים.
 מיקי: שש טפו טפו.
 טליה: אז אני עוקפת את כולכן.
 (הן מהנהנות)
 טליה: יופי לי.
 (נשענת אחורה. שלושתן נשענות בהקלה שהשיחה נגמרה)
 טליה: כמה שלבים יש?
 (הן מסתכלות זו על זו)
 טליה: עשר?... פחות?
 (הן משפילות מבט)
 טליה: שבע...? שש? כמה?
 (שתיקה)
 טליה: הבנתי. אין סטייג' פייב.
 (הן מנידות בראשן לשלילה)
 (טליה מתכווצת בכיסאה)
 (הן מסתכלות עליה בדאגה)
 טליה: (בלי להסתכל עליהן) ארבע איי או בי?
 (שתיקה)
 חיה'לה: ארבע יש רק אחד.
 טליה: הבנתי. תודה. (סוגרת את הווילון. נשענת אחורה. לוקחת את המראה שהשאיר לה איש הפאות, מסתכלת זמן ארוך. למראה בשקט) "...יום אחד תרגיש מחושק'לה, רופא ירביץ מישמושק'לה, ימצא שם איזה גושק'לה והופ- סוף לקישקושק'לה" ... (מניחה את המראה. מסתכלת על האינפוזיה. לעצמה)... סוף לקישקושק'לה.
 (שתיקה. הן מסתכלות על הווילון בדאגה. מיקי וחיה מתווכחות בתנועות ידיים. רבות בלחש. טליה מקשיבה לשיחה)
 מיקי: לא כל אחד יכול להתמודד עם האמת!
 חיה'לה: מי שלא יכול להתמודד עם האמת, לא ישרוד את המלחמה הזאת. היא מפונקת מדי, צריך לחשל אותה.

- מיקי: יש דברים שרופא צריך להגיד, לא אדם זר.
 חיה'לה: אני לא אדם זר. אני אחותה לצרה.
 (טליה רוכנת לעבר הווילון כדי להקשיב להן. הן רוכנות לעבר הווילון כדי להקשיב לה. שקט)
 חיה'לה: ומה עוד מחכה לה.
 אמונלה: השם ישמור.
 מיקי: (ממעיטה) מה מחכה לה? כולנו עברנו את זה. קצת כימו, קצת ניתוח, קצת סי טי, קצת הקרנות, קצת כימי, קצת סיטי, קצת ביולוגי קצת כימי...
 (קולה מקבל הד. תאורה מהבהבת ומתחלפת. תו מוסיקלי נמוך נשמע ברקע. שומעים דנדון פעמוני מעלית ואת קולה של הקריינית)
 קריינית: קומה חמש - כירורגית ב', ניתוחי כבד ודרכי מרה, השתלות כבד (לחדר נכנס סטאז'ר)
 סטאז'ר: טליה רוט?
 טליה: (פותחת את הווילון) כן?
 סטאז'ר: באתי להכין אותך לניתוח. (משכיב את הכורסה והופך אותה למיטה.)
 טליה: מה ניתוח??
 סטאז'ר: (לטליה) תסתובבי.
 טליה: למה?
 סטאז'ר: אני צריך לעשות לך בדיקת רקטאלית.
 טליה: לאמא שלך תעשה בדיקת רקטאלית!
 סטאז'ר: תחתמי שאת מסרבת לבדיקה. (טליה חותמת)
 (מתחיל להסיע במהירות את המיטה סביב החדר בעיגולים)
 טליה: רגע! לא כל כך מהר!
 מיקי: (קוראת לעברה) אל תפחדי, אני עברתי שלושה ניתוחים. לא סוף העולם בכלל. מתאוששים בצ'יק.
 חיה'לה: אני שיבעה ועוד ידי נטויה.
 טליה: (מהמיטה הנוסעת במהירות) שיבעה ניתוחים???
 חיה'לה: עד היום הוציאו לי כבר את הקיבה, המעי, הרחם, הטחול והמרה, פחות או יותר הפה מחובר לי לתחת. מסתבר שלא צריך בכלל את כל האיברים הפנימיים, תראי אותי. נראה שחסר לי משהו?
 (שומעים קריינית של מעלית)
 קריינית: מינוס אחת. חדרי ניתוח וטיפול נמרץ כירורגי
 (תאורה מתחלפת. נכנסת מוסיקה. לחדר נכנסים חמישה מנתחים לבושים בבגדי ניתוח מלוכלכים בדם כמו קצבים. חובשים כובעי רחצה, כפפות והכל. בידיהם סכינים ארוכות. הם ניגשים לטליה,

מסובבים את המיטה לרוחב, ומקיפים אותה כך שגבם אל הקהל והם
מסתירים את טליה)

מנתח א': סכין!

(כולם מושיטים את הסכינים קדימה זה אל זה, כמו שחקני כדורסל
לפני משחק. צועקים יחד)

כולם: ע-ל ה-ס-כין!

(כולם משחזים סכיניהם זו בזו. מוסיקה רומנטית. הם מתחילים
להעיף אחורה אברים פנימיים גדולים בצורת בלונים. הם שרים
ומרקידים את האברים הפנימיים על הסכינים שלהם בעדינות כמו
צ'רלי צ'פלין עם הגלובוס בסרט "הדיקטטור הגדול", מתמסרים זה עם
זה וכו')

מנתחים: (שרים ברגש)

מלנומה, קרצינומה, סרקומה
הו אהובתי
בואי שבי נא אל תראי
שבי על הסכין שלי.

חתך רוחבי, חתך אורכי
חיתוך צידי או מרכזי
חיתוך מסתובב או חיתוך עגול
העיקר שיהיה חיתוך גדול.
לב, כבד, ריאות, או שד
בואו לסכין אחד אחד
חיתוך עמוק או חיתוך עגול
העיקר שיהיה חיתוך גדול.

מלנומה, קרצינומה, סרקומה
הו אהובתי
בואי שבי נא, אל תיראי
שבי על הסכין שלי.

(השיר נגמר. רופאים מסירים את הכפפות. טליה מתיישבת במיטה.
לבושה בחלוק שאליו תפורות הרבה שקיות המכילות נוזלים בצבעים
שונים. מתחילה מוסיקה שמזכירה את WE DON'T NEED NO
EDUCATION של הפינק פלויד. המנתחים מעבירים את מיטתה של

טליה מיד ליד בכוריאוגרפיה של מסלול דמיוני על פי הוראות
(הקריינית של המעלית)

קריינית: קומת קרקע – רפואה גרעינית, סי טי, אם אר איי, פט סי טי.

(רופאים הופכים את טליה כמו עוף בתנור. שניים מהם יוצרים בגופם
מכונת סי טי שדרכה היא עוברת)

קריינית: לנשום עמוק, לעצור נשימה... אפשר לנשום, אבל לא לזוז.

(רופאים הופכים את טליה בחזרה)

קריינית: קומה שניה – ראדיולוגיה פולשנית – אנגיוגרפיה.

(רופאים מקרינים על טליה, קרני לייזר בכל מיני צבעים)

קריינית: קומה רביעית – אגף מעבדות ומכונים.

(רופאים מוציאים מזרקים ענקיים ותוקעים אותם בטליה. ממלאים
מבחנות ענקיות בנוזל אדום)

קריינית: קומה שביעית - אישפוז אונקולוגי, אישפוז המטולוגי, השתלת מח
עצם.

(רופאים שמים מסיכה סטרילית על פניה של טליה, מהדקים, כך
שנראה כאילו סותמים לה את הפה. אוספים את שיערה בכובע
רחצה. היא הולכת ומאבדת צלם אנוש, נראית יותר דומה לחייזר.
המוסיקה מתגברת. הרופאים מרימים את טליה ממיטתה, מעבירים
אותה מיד ליד ליד, מוסרים אותה לזה כאילו היתה כדור. היא לא
מגלה שום התנגדות, גופה רפוי, הם רוקדים איתה ומניפים אותה
כאילו היתה בובה חסרת חיים, מעבירים זה לזה, וכו', כיד הדמיון
הטובה על הכוריאוגרפ/ית. המוסיקה מתגברת והופכת לאט לאט
לקקפוניה מוחלטת. שלוש החולות מכסות את אוזניהן. הרופאים
נושאים ביחד את טליה גבוה מעל ראשיהם. קולה של קריינית
המעלית נשמע בתוך הקקפוניה המוסיקלית, תוך שהיא קוראת את
שמות כל הקומות וכל המחלות)

קריינית: "ניתוחי ראש צוואר פה ולסת, קומה ארבע – כירורגיה מונחית איזוטופים, קומה שניה – מחלות זיהומיות, חדרי בידוד, היחידה לכירורגיה של הוושט, מערך טראומה אישפוזית, אורתופדיה אונקולוגית..."

(הרופאים נושאים את טליה השוכבת על ידיהם המורמות. הקקפוניה מגיעה לשיא. טליה זוקפת לפתע את ראשה)
טליה: קאט! קאט! קאט!!! תעצרו הכל! (המוסיקה נפסקת. הרופאים נעצרים) אני רוצה לרדת!

(הרופאים שומטים מידיהם את טליה לתוך כסאה. היא משליכה מעליה את כל האביזרים שהולבשו עליה במהלך הקטע האחרון. כולם יוצאים החוצה מלבד החולות. תאורה חוזרת למציאות. טליה ישובה בכסאה, עיניה קודחות)

טליה: בשביל מה?
מיקי: מה קרה?
טליה: בשביל מה?
מיקי: מה בשביל מה?
(טליה מתחילה להתעסק בעצבנות עם החוטים)
טליה: אחות! איך קוראים לאחות?
מיקי: עמליה.
טליה: איך קוראים לה לחדר? על מה לוחצים?
אמונלה: על הכפתור האדום.
(טליה לוחצת על הכפתור כמה פעמים ברצף)
חיה'לה: פעם אחת מספיק!
מיקי: מה קרה?
אמונלה: את לא מרגישה טוב?
מיקי: תשתי מים.
(נותנת לטליה את הבקבוק שלה)
טליה: לא רוצה מים... נו, איפה היא? (צועקת) עמליה!
חיה'לה: שששש! כמה רעש היום.
מיקי: היא תבוא כשהיא תוכל.
אמונלה: יש המון חולים חדשים שיהיו בריאים.
מיקי: מה הבעיה?
אמונלה: את צריכה עזרה?
טליה: כן.

- אמונלה: מה? אולי אנחנו יכולות לעזור.
 טליה: אני רוצה להפסיק את זה.
 אמונלה: את מה?
 טליה: (מצביעה על האינפוזיה) את זה. איך מפסיקים את זה?
 (החולות מסתכלות זו על זו)
 אמונלה: למה? מה את מרגישה?
 טליה: מה זה משנה? אני רוצה להפסיק. רק תגידו לי מה עושים.
 (החולות מסתכלות זו על זו. הן יודעות את התשובה אבל מחליטות במבט לא להגיד לה)
 מיקי: קוראים לעמליה.
 (טליה לוחצת שוב ושוב על הכפתור)
 אמונלה: אבל למה?
 טליה: אני לא יכולה להיות פה יותר.
 חיה'לה: אנחנו חברה כל כך גרועה?
 טליה: לא! להיפך. אתם החברה הכי מצויינת שאדם יכול לבקש לעצמו במצב כזה. אתן נשים מדהימות ואמיצות. אני מצטערת שהייתי מגעילה בהתחלה...
 חיה'לה: רק בהתחלה?
 טליה: ולמרות זאת אתן עזרתן לי יותר ממה שאתן יכולות לתאר לעצמכן.
 שלושתן: איך?
 טליה: הבנתי מה הדבר הנכון לעשות.
 שלושתן: מה?
 טליה: ללכת הביתה. (נרגשת) אני הולכת הביתה.
 (הן עולות זו על זו)
 אמונלה: מה זאת אומרת הולכת הביתה?
 מיקי: מה זאת אומרת הולכת הביתה?
 חיה'לה: מה זאת אומרת הולכת הביתה?
 טליה: (מחייכת) זאת אומרת שאני שמה זין על הסרטן והולכת הביתה.
 חיה'לה: נו שוין, קפצנו לשלב הדיכאון.
 טליה: לא לא לא, שום דכאון, להפך, אור גדול.
 אמונלה: ומה תעשי?
 טליה: איפה?
 אמונלה: בבית.
 טליה: אני אתענג על כל רגע (מתענגת על הרגע. חיוך גדול עולה על פניה)
 ... ואתחיל להתכונן.
 אמונלה: להתכונן? למה?
 טליה: ל..לכת להביא קרח כמו שאומרים.

- אמונלה: מה זה?
 טליה: להגיד ביי ביי.
 אמונלה: למי?
 טליה: לחיים.
 אמונלה: מה זאת אומרת?
 טליה: זאת אומרת למות.
 (שלושתן נזעקות, מדברות יחד, נסערות)
 מיקי: מה פתאום!?
 אמונלה: חס וחלילה! השם ישמור!
 חיה'לה: איך את מדברת?
 מיקי: טפו! טאצ' ווד! חמסה חמסה!
 טליה: מה קרה? מה אתן מצווחות ככרוכיות? מה אמרתי? למות?
 (שלושתן שוב נזעקות)
 מיקי: טפו טפו טפו!
 אמונלה: חס וחלילה חס ושלום!
 חיה'לה: די כבר עם זה!
 טליה: טוב תרגעו! אני לא אגיד יותר את השורש מם וו תף.
 (מיקי יורקת ונוקשת על עץ, אמונלה ממלמלת תפילה)
 חיה'לה: כאן לא מדברים על... זה.
 טליה: לא מדברים על זה?
 חיה'לה: לא.
 טליה: כאן לא מדברים על זה?
 חיה'לה: מה את לא מבינה? לא מדברים על זה וזהו זה.
 מיקי: לא חושבים על זה אפילו.
 אמונלה: חס וחלילה חס ושלום.
 טליה: אז איפה ידברו על זה אם לא כאן?
 (שתיקה)
 (עמליה נכנסת תוך דיבור בטלפון)
- עמליה: (לטלפון) מישהו דיבר עם המשפחה? ... (לטלפון) דווקא המתוק
 החתיך הזה, כל כך קיוויתי, אוי אלוהים אלוהים איפה אתה מתחבא
 אינעל אביך? ... אני באה (מנתקת) סליחה אמונלה.. מי קרא לי?
 טליה: אני.
 עמליה: מה קרה מתוקה?
 טליה: אני רוצה להתנתק.
 עמליה: להתנתק?
 טליה: להתנתק. להפסיק.

- עמליה: את לא מרגישה טוב?
טליה: אני רוצה להפסיק לפני שאני אתחיל להרגיש לא טוב.
עמליה: אני לא מבינה.
טליה: אני רוצה להפסיק את הטיפול . פשוט תנתקי אותי וזהו.
עמליה: אבל למה?
טליה: בשביל מה? בשביל מה אני עושה את זה?
עמליה: בשביל לחיות.
טליה: לחיות? זה נקרא חיים מה שמחכה לי פה?
עמליה: זו כבר שאלה אחרת.
טליה: אבל זאת השאלה לא? לא להיות או לא להיות, אלא איך להיות.
עמליה: (מתיישבת לידה) מה קרה חמודה? (לוקחת בידה את ידה של טליה ומלטפת אותה)
טליה: עמליה לא צריך את כל הקטע הזה. אני עשיתי החלטה ואני שלמה איתה.
עמליה: קודם כל תירגעי חמודה...
טליה: אני רגועה לגמרי!
עמליה: אוקיי. אוקיי. תנשמי עמוק.
טליה: אני לא רוצה לנשום עמוק, אני רוצה להתנתק!
עמליה: אבל מה השתנה מלפני שעה?
טליה: היה לי זמן לחשוב. הבנתי מה מצפה לי. ואני לא רוצה את זה.
עמליה: (לחולות) מה אמרתן לה?
(שלושתן מושכות בכתפיהן)
טליה: זה לא קשור אליהן. זה אני. בבקשה, תנתקי אותי.
עמליה: אני לא יכולה לנתק אותך.
טליה: למה לא?
עמליה: כי את באמצע טיפול "מציל חיים".
טליה: אז?
עמליה: אז אסור להפסיק אותו על פי חוק.
טליה: בשום מקרה?
עמליה: אני משערת שבמקרה חירום פיזי...
טליה: אז מותר לך להפסיק?
עמליה: רק באישור רופא.
טליה: אז עם מי אני צריכה לדבר? מי קובע?
עמליה: רק רופא בכיר יכול לאשר הפסקת טיפול, ואני בספק גדול אם יאשרו כזה דבר, כי את חתמת שאת מסכימה לטיפול. אני מציעה שתגמרי את הטיפול של היום, ואחר כך תחליטי לגבי ההמשך, כשתהיי יותר רגועה, שקולה...

- טליה: מתי בדיוק אני אהיה רגועה ושקולה? לפני השילשול או אחרי ההקאה?
- עמליה: זה אופייני לטיפול ראשון מה שעובר עליך, אבל כשמתרגלים קצת רואים שהשד לא כל...
טליה: אני לא רוצה להתרגל. זה בדיוק מה שאני לא רוצה.
עמליה: התרופות האלה יכולות לפעמים קצת לבלבל...
טליה: לא לא, תקשיבי. אני לא מבולבלת. אני הכי לא מבולבלת שהייתי בחיים שלי. אני פשוט לא רוצה להיכנס לכל ה... מסלול הזה. אני רוצה לעצור. עכשיו.
- עמליה: תראי, אם תחליטי לא להמשיך בטיפולים, אף אחד לא יכריח אותך לקבל טיפול בכוח. אבל אם התחלת טיפול, להפסיק באמצע זו מסובך. מאוד מסובך. לא כדאי להתחיל לנסות אפילו.
- טליה: עמליה! כל רגע שאת מדברת איתי זורמת לי עוד ועוד אקונומיקה לתוך הגוף!
- עמליה: טיפול אחד לא יעשה לך נזק כזה נורא.
טליה: מה עם השיער?
עמליה: זה רק שיער. זה יגדל.
טליה: עמליה נתקי אותי!
עמליה: אני לא יכולה, באמת. את רוצה שיפטרו אותי?
טליה: טוב, אז אני אנתק לבד. (מושיטה יד לכיוון המחט)
טליה: לא!!!
עמליה: זה עורק! לא ווריד! חייבים לעשות את זה סטרילי או שתחטפי זיהום שיהרוג אותך תוך עשרים וארבע שעות! ולא נראה לי שזה מה שאת רוצה.
(טליה שוקלת מה לעשות)
- טליה: אני אתקשר לפרופסור זומרשטיין. אם הוא יאשר לך בטלפון..
עמליה: הוא בכנס שד בלאס וגאס.
טליה: כנס שד? רק אחד?
עמליה: בכל מקרה עכשיו לילה שם.
טליה: אז אני אעיר אותו.
עמליה: הוא לא עונה בלילה.
טליה: ואם יש מקרה חירום?
עמליה: אז דר' צור מחליף אותו.
טליה: דר' צור?
מיקי: האוס.
טליה: הוא???

- עמליה: רק הוא מוסמך להחליט על פעולה כזאת. אם את רוצה אני אקרא לו אבל אני בספק גדול מאוד אם הוא יאשר כזה דבר. יש יותר מדי תביעות בזמן האחרון.
- טליה: את רוצה להגיד לי שהגורל שלי נתון עכשיו בידיים של היצור הזה? הפסיכופט הזה, חסר הלב והריאות...
עמליה: הוא לא חסר לב.
טליה: תעשי לי טובה, אני בטוחה שאם תחפשי אצלו דופק לא תמצאי.
עמליה: אני לא אפרט מפאת צינעת הפרט, אבל הוא ממש לא חסר לב. הוא לא הכי... ידידותי לסביבה, זה נכון, אבל כל אחד מוצא את ההגנות שלו במקצוע הזה. הוא רופא מבריק עם שם עולמי, ואיש מאוד מיוחד.
טליה: את מאוהבת בו.
עמליה: לא מתוקה, אני מאוהבת בבעלי. אני מעריכה אותו, זה כן. הוא לא חמדן, כסף לא מעניין אותו. הוא לא מקבל פרטי, רק בבית חולים, אין אצלו חולים מועדפים. מצרך נדיר בימינו. אז מה את אומרת? שנשכח מכל העניין? ממילא את עוד מעט גומרת. כמה עוד נשאר לך (מסתכלת על האינפוזיה) סך הכל שעתיים, שעתיים וחצי...
טליה: תקראי לו.
עמליה: את רוצה עצה שלי?
טליה: תקראי לו.
עמליה: זה סתם בזבוז זמן. שלך ושלו. את לא יודעת מה הולך כאן...
טליה: עמליה!
עמליה: (מנסה להסתיר את עצביה) יש כאן מקרים של חיים ומוות.
טליה: גם זה מקרה של חיים ומוות.
עמליה: לא, זה לא!
טליה: עמליה, אני יותר עקשנית ממך.
(הטלפון של עמליה מצלצל. היא עונה)
עמליה: מה! ... אני באה! אני באה! (מנתקת. לטליה) אני אגיד לו לבוא אליך.
(מתחילה לצאת) תבטיחי לי שאת לא עושה שטויות בינתיים.
טליה: תבטיחי שאת קוראת לו.
עמליה: (לשלוש החולות) שימו עין..
טליה: שיבוא כמה שיותר מהר!
עמליה: יש לו רק מאה שלושים חולים קשים על הראש!
(עמליה יוצאת)
טליה: (צועקת אחריה) תגידי לו שזה יקח דקה!
(שתיקה)
- מיקי: חבל, את מפסידה את כל הכיף.

- טליה: איזה כיף?
 מיקי: המחלה הזאת היא מתנה.
 טליה: עשי לי טובה.
 מיקי: זה הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים.
 חיה'לה: נו נו.
 אמונלה: שונא מתנות יחיה.
 מיקי: יש לי בת. מאיה.
 אמונלה: זה לא בת זה מלאך.
 חיה'לה: אין דברים כאלה.
 מיקי: חמש שנים היא לא דיברה איתי.
 אמונלה: מי?
 חיה'לה: מאיה??
 אמונלה: חמש שנים??
 מיקי: מגיל שבע עשרה עד עשרים ושתיים. כל הצבא, אוניברסיטה...
 אמונלה: לא מאמינה לך.
 מיקי: שנאה אותי כמו את השטן.
 חיה'לה: (מחככת ידיים בשמחה לאיד) אז יש צרות בגן עדן.
 מיקי: גהינום. לא ידעתי עליה כלום, הייתי צריכה להתחנן לאינפורמציה
 מאמא שלי, שכמובן נהנתה להתעלל בי כנקמה על השנים הפרועות
 שלי. הייתי מחכה לה מתחת לבית והיא היתה חולפת על פני כאילו
 אני אוויר. פעם היא אפילו איימה שתגיש תלונה במשטרה על
 הטרדה.
 אמונלה: מאיה? "אמא תשתי, אמא תאכלי", המאיה הזאת?
 חיה'לה: מה עשית לה?
 מיקי: בואי נגיד שהייתי אמא... לא קונבנציונלית.
 אמונלה: מה זה אמא לא קונבנציונלית?
 חיה'לה: זה אמא חרה, מה זה?
 מיקי: הייתי בטוחה שאני אמא מגניבה, שלא משנה את אורח החיים שלה
 רק בגלל שנולד לה ילד. לא לבשתי סינור והתחלתי לבשל. לא
 חשבתי שזה סוף העולם אם היא תגיע לגן באחת עשרה במקום
 בשמונה, הילדה הלכה לישון מאוחר... בכל זאת, ילדת רוק. מסתבר
 שילדים לא אוהבים את זה. ילדים לא אוהבים אמהות... מגניבות.
 חיה'לה: בוקר טוב רוחניהו.
 מיקי: אבל אז היקום שלח לי גלגל הצלה אחרון. גוש קטן בשד. גוש קטן
 וחמוד שהחזיר לי את הבת שלי, ונתן לנו הזדמנות לעשות את תיקון
 חיינו. היא מרגישה טוב עם עצמה שהיא עושה מעשה נאצל ומטפלת
 באמא שלה, ואני נותנת לה לשלוט בי ללא מצרים. היא מחליטה, היא

מנהלת, היא מנווטת ואני מבצעת את הוראותיה בהתמסרות מוחלטת. היא כל חיי עכשיו, ואני כל חייה. כל מה שלא היה לה בילדות. (לטליה) הסרטן החזיר לי את החיים שלי. סרטן הוא לא סוף, הוא התחלה, חדשה, מרתקת, מרגשת, מצחיקה... ממש פרסומת. חסר רק כמה רקדנים ברקע... (תאורה משתנה לתאורה של קליפ. לחדר נכנסים בריקוד חמישה זמרים רקדנים. שרים ורוקדים כמו בפרסומת)

זמרים: סרטן הוא מתנה
הולמת לכל גיל
עכשיו במבצע
לחכם ולכסיל
סרטן הוא לא סוף
הוא רק התחלה
סרטן הוא סיכוי
לעשות כאן שינוי

(אומרים בראפ את כל קלישאות העידוד במצבים קשים)

אלוהים שולח לנו רק מה שבכוחנו להתמודד איתו
מה שלא הורג אותך מחזק אותך
משבר הוא הזדמנות לצמיחה
כשנסגרת דלת נפתח חלון
מה שצריך לקרות קורה
כל עכבה לטובה
מעז יצא מתוק
דפקט הופך לאפקט
אסון הוא מבחן, חורבן הוא סימן
סבל הוא התעלות, ייסורים - התגלות.
(שרים)

אז – קחו סרטן או שניים
ומיד יפתחו העיניים
להבדיל בין עיקר לתפל
ובא לציון גואל.
קריינית: (בקול צרוד סקסי) סרטן – טעם החיים.
(רקדנים יוצאים. תאורה משתנה לתאורה הרגילה)

- (מיקי נאנחת בערגה. שקט. טליה מהרהרת בפירסומת)
 סרטן זה חרה! :חיה'לה:
- אם תמשיכי לחשוב ככה לא תגיעי רחוק. :מיקי:
- משטרת החשיבה החיובית בפעולה. :חיה'לה:
- כל המחקרים המדעיים... :מיקי:
- כן, שמענו על המחקרים שלכם. או שתרקוד מרוב אושר שיש לך :חיה'לה:
- סרטן, או שתמות מרגשות אשמה על זה שלא הצלחת לראות בסרטן את הדבר הכי טוב שקרה לך בחיים.
- יש לי בת דודה שהיא סטייג' פור כבר שמונה שנים. לפני שנתיים היא :מיקי:
- קברה את בעלה. ממש המקרה הקלאסי של חולה חולה חולה – אלמנה. (לטליה) חשיבה חיובית, זה הסוד. דמיון מודרך. תיקשור עם מלאכים, שיחזור גילגולים. הכל נמצא בנפש. כל אחד יכול לרפא את עצמו.
- שמעתי על תימני אחד שהגיע עם גידול ענק בריאות, כבר קבעו לו :אמונלה:
- תור לעוד חודש לניתוחכריתת ריאה, ובסי טי שלפני הניתוח פתאום הגידול לא היה. נעלם. הרופאים היו בהלם. הסתבר שבחודש הזה הוא אכל שלוש פעמים ביום אספרגוס עם חילבה. הגידול פשוט נעלם כלא היה. אספרגוס וחילבה.
- מעניין. אני שמעתי בדיוק את אותו סיפור רק על פטריות יער ואמבה. :חיה'לה:
- וכורכום. :מיקי:
- צריך להאמין בבורא עולם. :אמונלה:
- להאמין? בת כמה את? :טליה:
- עשרים ושמונה. :אמונלה:
- (בצער) עשרים ושמונה... אלוהים אדירים. כמה ילדים? :טליה:
- שש פעמים ביקרה אותי החסידה ברוך השם! :אמונלה:
- שישה ילדים??? :טליה:
- הקטנה בת שנה. ה"מתנה" התגלתה בהריון. :אמונלה:
- ואת עדיין מאמינה באלוהים??? איך הוא עושה את זה? :טליה:
- אהבה זה גם בטוב וגם ברע, לא? לא חוכמה לאהוב רק כשטוב. כל :אמונלה:
- יום קורים ניסים.
- (שרה) גם לנו עוד יקרו. :מיקי:
- יש מחקרים מדעיים שתפילה שלוש פעמים ביום לא זוגי מעלה את :אמונלה:
- אחוזי ההחלמה.
- תפילה. עוד אמונה תפלה. בעצם איזו אמונה לא תפלה? :חיה'לה:
- כל התוצאות הראו שהתפילה מחזקת את המערכת החיסונית, :אמונלה:
- מגבירה יצור כדוריות לבנות מסוג H שתוקפים תאים דלקתיים...
 כמעט כמו חלב נאקות. :חיה'לה:

מיקי: וכוּרכוּם.
 חיה'לה: לא צריך להאמין, ולא להיות יפה נפש! צריך להילחם! בכל הכוח!
 סרטן מבין רק כוח! לפני שמונה שנים הרופא נתן לי שנתיים, אמרתי
 לו אתה לא מכיר אותי אדוני. הסרטן לא מבין בכלל עם מי הוא
 הסתבך כאן. אצלי הוא לא יקבל לא חיבוקים ולא שום אנרגיות
 חיוביות. הוא חושב שהוא המחלה שלי? אני אהיה המחלה שלו! יום
 אחד של שקט לא יהיה לו. אני אפציץ אותו בכל מה שזז, אני איירט
 אותו בכל האמצעים הקיימים בעולם, אני אשתתף בניסויים, אני אממן
 ניסויים, אני אגמור את כל הירושה של הילדים שלי וגם של הנכדים
 שלי אם צריך, אני אתיש אותו עד טיפת הדם האחרונה שלו! איתי לא
 מתחילים!

(מתחילה מוסיקת רוק אנד רול. תאורה מתחלפת. חיה'לה קמה
 ומבצעת שיר רוק כשהיא מלהטטת בעמוד האינפוזיה המשמש
 כמיקרופון)

חיה'לה: במלחמה התנהגי כמו במלחמה
 במלחמה התנהגי כמו במלחמה
 במלחמה יהא מבוקשך – הניצחון.
 הכר את האויב והכר את עצמך
 במלחמה להיות אכזר זה יתרון.

מלחמה היא לא מקמה וגם לא פואמה
 במלחמה אתה לגמרי לבדך
 כשעומד מולך רוצח
 אז הדרך לנצח
 היא להיות הכי דומה לאויבך.

בלי רחמים, בלי בלמים
 המטרה מקדשת את כל האמצעים.
 נשק כימי, ביולוגי, ראדיולוגי, פסיכולוגי
 לא להישבר, לא להיכנע
 למלחמה יש מטרה אחת – הניצחון
 במלחמה להיות אכזר זה יתרון!
 (מיקי ואמונלה מצטרפות לשירה כל אחת וגישתה)

מיקי: סרטן זו מתנה
 חיה'לה: סרטן זו מלחמה

אמונלה: סרטן זו רק בחינה של חוסן ואמונה
 מיקי: סרטן צריך לחבק
 חיה'לה: סרטן צריך לרסק
 אמונלה: סרטן רק מחזק אלוקים תמיד צודק

(גומרות את השיר ביחד. מתיישבות חזרה בתנוחת החולות. תאורה מתחלפת חזרה למציאות)

טליה: (מוחאת כפיים) הלוואי שהייתי יכולה להיות לוחמת קרבית כמוך, חיה'לה, עד טיפת הדם האחרונה! עד הכדור האחרון! אבל אני לא. לא טובה במלחמות. לרדוף, להתיש, להשמיד, בקושי ג'וק אני מצליחה. אני אוהבת להיות גיבורה גדולה על הבמה, אבל בחיים אני גיבורה קטנה מאוד. אז אין טעם את מבינה? הסרטן מיד יבין עם מי יש לו עסק ויצחק עלי כל הדרך אל הסיטי. אז במקום להילחם עד הרגע האחרון, אני מעדיפה פשוט לחיות עד הרגע האחרון.
 מיקי: כי הדרך שלה באמת לא מתאימה לך, לאישיות אמנותית כמו שלך מתאימה הדרך הרוחנית, היצירתית, ה...
 טליה: הדרך שלך מאוד מפתה מיקי, מאוד אצילית, לחבק את הסרטן, דמיון מודרך, רוחניות, חשיבה חיובית. למצוא את הטוב, לראות בזה הזדמנות, לעשות שינוי, זה מקסים. אבל כמה שאני לא מנסה וכמה סלטות שהמוח שלי לא יעשה, אני לא מצליחה לראות בסרטן מתנה. מצטערת. זה בערך כמו להגיד שאושוויץ זה קייטנה.
 חיה'לה: הי הי, אל תשאי את שם השואה לשווא!
 טליה: סליחה, אבל זה נראה אותו דבר בסוף, לא? רק שכאן זה מבחירה. ואפשר לבחור אחרת. אני מבינה שאפשר לחיות עם הסרטן, אבל אני לא מעוניינת. אם הייתי רוצה לחלוק את חיי עם טפיל מרושע וערמומי ששואב את כל האנרגיה שלי, הייתי נשארת עם בעלי.
 אמונלה: אז על אמונה בטח שאין מה לדבר איתך.
 טליה: אי אפשר להתחיל להאמין פתאום רק בגלל שאתה מרגיש קצת לא טוב. אפילו אני, בתור אלוהים, לא הייתי קונה את זה.
 אמונלה: את באמת מתכוונת לעשות את זה?
 טליה: לגמרי. אני הולכת הביתה.
 אמונלה: ולא תעשי שום... כלום?
 טליה: בטח שאני אעשה. אני אעשה המון דברים. אולי איזה טיול נחמד. לאפריקה. עם הילדים. תמיד דיברנו על זה ואף פעם לא יצא. אני

- אוכל כמו בהמה בלי לספור קלוריות. אני אפסיק להיות מוטרדת מזה שהקרחונים בקוטב נמסים, האיום האיראני לא ידיר שינה מעיני, להיפך, המחשבה שכולם יצטרפו אלי אפילו די מנחמת. אני אתחנף כמובן לאשתו של בעלי לשעבר שתהיה נחמדה עם הילדים כשאני כבר לא אהיה בסביבה. אני אקנה לה פאזלים, היא מתה על פאזלים. אני אתכנן את המצבה, לא בא לי שיש, לא יודעת מי החליט שמצבות צריכות להיות דווקא משיש. הייתי עושה בטון מוחלק אבל זה עלול להראות קצת פלצני, אתן לא חושבות? אולי רקורטן? לא, זה מתפרק בגשם, יום אחד יבואו לשם והשלד שלי יזנק...
- חיה'לה: (קמה) טוב, אני לא יכולה להיות כאן יותר! (צועקת) עמליה! אני עוברת חדר!
- (שתיקה. הן מסתכלות עליה)
- מיקי: מה קרה?
- חיה'לה: (לטליה) תגידי לי, מי את חושבת שאת?
- טליה: מה?
- מיקי: חיה'לה!
- חיה'לה: מי את שתבואי לכאן לדכא אותנו ככה?!
- טליה: סליחה, אני לא...
- חיה'לה: באת לעשות דמורליזציה?! יופי! הצלחת! תראי אותן. תראי את הפרצוף שלהן. באדמה. קברת אותן! מרוצה?
- טליה: מה עשיתי?
- מיקי: חיה'לה, עזבי...
- חיה'לה: (מצביעה על מיקי) את יודעת כמה אנרגיה היא משקיעה בשביל שתהיה כאן אווירה חיובית? שלא נחשוב אפילו לשניה על דברים רעים. היא יורקת דם בשביל להצחיק אותנו כל שבוע! יש לך מושג בכלל מה אנחנו עוברות כאן בשביל לשרוד?
- טליה: ואני מאד מעריכה את זה...
- חיה'לה: באה לכאן ומבטלת את כל מה שאנחנו עושות, גורמת לנו להרגיש נחותות, עלובות, פטטיות. מי את?! בטון מוחלק, לא בטון מוחלק! רקורטן?? רקורטן??... מצטערת, אני לא מוכנה להיות איתה באותו חדר. (צועקת) עמליה!
- מיקי: תעזבי את עמליה מסכנה.
- טליה: חיה'לה, אני ממש לא התכוונתי, זה לא נגדך...
- חיה'לה: הדרך לגהינום רצופה ב"לא התכוונתי". (הטלפון שלה מצלצל. לטלפון) מוטי? את ראש הממשלה יותר קל להשיג מאשר את הבן שלי... אבל ליאורה אמרה לי אתמול שהיום תורך... מה זוג או פרט? ... (בשקט לטלפון) עשיתם זוג או פרט מי יבוא איתי? ... לא

- צריך, שאף אחד לא יבוא! (מנתקת. הטלפון מיד מצלצל שוב. היא לא עונה)
 (שתיקה. מבוכה. מועקה)
 חיה'לה תקשיבי...
 חיה'לה: לא רוצה לשמוע אותך.
 חיה'לה: אני מכבדת את הדרך שלך, למה את לא יכולה לכבד את שלי? אנחנו לא באותו מצב. אני סטייג' פור. סטייג' פור. אין סטייג' פייב. גורלי נחרץ. הדבר היחיד שעוד יש לי שליטה עליו זה ה"איך". אם הייתי חסרת רגישות אני מתנצלת. אבל אני לא משנה את דעתי.
 אמונלה: את לא מפחדת?
 חיה'לה: למות?
 אמונלה: כן.
 חיה'לה: לא. לא מוכנה לפחד.
 אמונלה: איך?
 חיה'לה: שקספיר אמר כבר ש"הפחדנים מתים אלף מיתות, והאמיצים...
 (דר צור ועמליה נכנסים לחדר לקראת סוף המשפט האחרון של חיה'לה. היא לא רואה אותם)
 דר צור: (ביחד איתה) ...מתים פעם אחת". (כולם מסתכלים עליו. חיה'לה) אז מה הדרמה עכשיו גברת שקספיר?
 חיה'לה: או! היי, תודה שבאת, אני יודעת שיש לך מאה שלושים חולים על הראש, והדבר האחרון שאני רוצה זה לגזול מזמנך...
 דר צור: בואי נדלג על שלב החנופה, ונגיע לעניין.
 חיה'לה: אני רוצה להתנתק.
 דר צור: את לא מרגישה טוב?
 חיה'לה: (מנידה ראשה בהיסוס) ...כן.
 דר צור: (לעמליה) תמדדי לה חום ולחץ דם.
 (עמליה מודדת לטליה לחץ דם. בינתיים הוא לוקח כפפות מעגלת התכשירים, לובש את הכפפות, ומתיישב על כסא ליד חיה'לה. הוא שם את הסטטוסקופ על אוזניו. דממה. החולות מסתכלות מהופנטות. הוא סוגר את הווילון המפריד בין החולות לבין חיה'לה. הן מתמרמרות בשקט. מסתכלות על הווילון. רוכנות אליו מאוד כמעט עד נפילה)
 עמליה: 80 על מאה עשרים. תקין. (יוצאת)
 דר צור: (לטליה) תסתובבי עם הגב ותרימי קצת את החולצה בבקשה.

- (שלוש החולות מחליפות מבטים רבי משמעות)
 (טליה מסתובבת כשגבה אליו. מרימה את חולצתה)
 דר צור: (בודק עם הסטטוסקופ) תנשמי עמוק.
 (טליה, וגם שלוש החולות נושמות עמוק)
 טליה: לא ידעתי שאתה חובב תיאטרון.
 דר צור: אני לא חובב תיאטרון. תנשמי.
 (אמונלה ומיקי מסתכלות על חיה'לה בשאלה, היא מושכת בכתפיה)
 טליה: והציטוט של שקספיר?
 דר צור: אני הולך לתיאטרון, אבל אני לא חובב את זה במיוחד. תנשמי עמוק.
 טליה: אז למה אתה הולך?
 דר צור: תעצרי את הנשימה. (טליה עוצרת נשימתה הרבה זמן עד שהיא לא יכולה יותר, ונושפת החוצה)
 טליה: עשית את זה בשביל לסתום לי את הפה.
 דר צור: רציתי לראות כמה זמן את יכולה להחזיק כאינדיקציה רפואית בלבד.
 תסתובבי אלי בקשה, ותרימי קצת את החולצה.
 (טליה מסתובבת אליו, מרימה את חולצתה. החולות עוצרות נשימתן)
 טליה: למה אתה הולך לתיאטרון אם אתה לא אוהב את זה?
 דר צור: תנשמי עמוק. (היא נושמת) לאמא שלי היה מנוי לתיאטרון. ואני מחדש אותו כל שנה לזיכרה. במקום ללכת לקבר. בתיאטרון לפחות יש מזגן. את יכולה לנשוף.
- (טליה מסתכלת עליו מאוהבת. הוא לא מסתכל עליה. נכנסת מוסיקה. שיר ידוע, אולי CLOSE TO YOU של ברט בכרך. הוא מתחיל לבדוק אותה בדיקה ידנית יסודית וארוכה. בודק לה את הבטן, לוחץ על כל האיברים הפנימיים, דופק פה דופק שם, מועך פה מועך שם, בודק את בלוטות הלימפה לאורך כל הגוף דרך בית השחי ועד הצוואר. בזמן הבדיקה טליה שרה עם השיר המתנגן ברקע כשהיא מסתכלת לתוך עיניו של דר צור. הוא לא שומע את השיר שמתנגן בראשה של טליה. מתמקד בבדיקה, ולא מחזיר לה מבט אפילו פעם אחת. כשיש קולות בשיר, החולות עושות את הקולות. רק כשהוא מגיע למישוש הצוואר הוא נתקל בעיניה ולרגע שניהם קופאים במבט ארוך יחסית. בבת אחת הוא מתנתק. השיר נפסק)
- דר צור: (קם. מוריד את הכפפות) אני לא רואה שום בעיה. (זורק את הכפפות לפח. פותח בבת אחת את הווילון. תופס את שלוש החולות רכונות לעבר הווילון. הן מייד מתעשתות ונורא עסוקות בדברים אחרים)
 טליה: אני רוצה להפסיק את הטיפול.

- (שתיקה. הוא מסתכל עליה)
טליה: אני מבקשת להפסיק את הטיפול. אם אתה מוכן רק להגיד לעמליה שזה בסדר...
- דר צור: אין שום סיבה להפסיק. הגוף שלך מגיב יפה מאוד לטיפול.
טליה: אבל אני לא רוצה אותו. אני לא רוצה טיפול.
דר צור: פתאום את לא רוצה טיפול?
טליה: זה לא פתאום.
- (פותח את התיק הרפואי שלה, מחפש מסמך ומוציא אותו)
דר צור: לפני שבוע כן רצית אותו. אלא אם אז לא החתימה שלך כאן על טופס ההסכמה לטיפול.
טליה: זאת החתימה שלי. אבל האמת היא שלא ממש הייתי בהכרה מלאה ולא הבנתי את כל המשמעויות כשחתמתי על זה.
דר צור: היית תחת הרדמה?
טליה: מתי?
דר צור: כשחתמת על ההסכמה לטיפול.
טליה: לא, הייתי תחת ההלם הראשוני של הבשורה.
דר צור: אם לא היית תחת הרדמה זה לא תופס בבית משפט.
טליה: מה בית משפט?
דר צור: כשתשני שוב את דעתך כמובן, ותתחרטי על זה שהפסקת את הטיפול, את תתבעי אותי ואת בית החולים על סיוע להתאבדות, ואפילו תזכי בתביעה.
טליה: זאת הבעיה? אתה מפחד מתביעה?
דר צור: אני לא מפחד. אני פשוט יודע שזה יגיע.
טליה: אז מה שאתה רואה מול העיניים זה לא חולה, אלא תביעה משפטית.
דר צור: יש לנו נסיון רע עם הדברים האלה...
טליה: אני לא אתבע אותך.
דר צור: ואני מאמין לך שאת מאמינה בזה עכשיו.
טליה: אני לא אשנה את דעתי!
דר צור: הרגע שינית את דעתך, מי ערב לך שלא תשני אותה שוב.
טליה: אני ערבה לך. זו דעתי הסופית.
דר צור: ומה אם תצאי מכאן, תתאהבי פתאום, תפרחי, תהיי מאושרת ותרצי נורא לחיות, ואז יגידו לך שמאוחר מדי לטיפול, ואז תתחילי לכעוס, ותחפשי על מי להוציא את הכעס הזה, ובאותו להט שאת נואמת לי כאן, את תנאמי במשפט.
טליה: אז אני אחתום לך שאני לא אתבע אותך.
דר צור: גם זה לא יתפוס.
טליה: למה?

- דר צור: כי את תחת השפעת תרופות כרגע. תרופות מאוד חזקות, שיכולות בקלות לשבש את שיקול הדעת... שלא לדבר על הגראס שעישנת לפני רגע...
- מיקי: היא לא עישנה, רק אני עישנתי...
- טליה: תודה מיקי.
- דר צור: לא תהיה לך שום בעיה להוכיח שלא היית כשרה לקבל החלטות.
- טליה: אתה אומר שאני לא כשרה לקבל החלטות על החיים שלי?
- דר צור: לא אני אומר, החוק אומר.
- טליה: אבל זה מילכוד 22. בגלל שאני מקבלת תרופות שמשפיעות על שיקול דעתי, אני לא כשירה לקבל החלטה להפסיק את התרופות כדי להחזיר לעצמי את שיקול דעתי.
- דר צור: תגמרי את הטיפול של היום, ואחר כך תהיי חופשיה לעשות כל מה שתבחרי.
- טליה: אני לא רוצה לגמור את הטיפול. אני רוצה להפסיק עכשיו.
- דר צור: מצטער שאני לא יכול להענות לכל גחמה ילדותית.
- טליה: זאת ההחלטה הכי משמעותית שעשיתי בחיים שלי.
- דר צור: אחד הסימפטומים של חוסר שיקול דעת, הוא הנטייה לעשות שימוש יתר במילה "הכי".
- טליה: למה זה כל כך מלחיץ אותך?
- דר צור: למה את חושבת שזה מלחיץ אותי?
- טליה: אתה חושש שהסמכות הרפואית שלך תתערער אם כל אחד יחליט מה הוא רוצה לעשות עם עצמו? פוחד שתישאר בלי עבודה?
- דר צור: אני אשלח לך את הפסיכולוגית של המחלקה...
- טליה: לא! אני לא צריכה פסיכולוגית!
- דר צור: אני מבין שאת נסערת, וזה טבעי לפעם הראשונה, זה לא קל מה שאת עוברת, את עוברת משלב ההכחשה לשלב הדיכאון, זה יעבור, אני אתן לך עכשיו כדור הרגעה...
- טליה: אל תדבר אלי בקול הסרטן שלך, ואל תתנשא מעלי! אני שפוייה בדיוק כמוך.
(שתיקה)
- דר צור: מה את רוצה?
- טליה: אני רוצה מוות טוב.
- דר צור: (בלעג) מוות טוב.
- טליה: כן. אני רוצה לבחור איך ייראה המוות שלי. זה נראה לך כל כך מופרך?
- דר צור: אני לא מבין למה אנחנו מדברים על מוות עכשיו.

- טליה: אז גם איתך אי אפשר לדבר על מוות? מה זה? מחלקה שלמה חיה בהכחשה? אתם תעשו הכל רק לא לדבר על זה. כל הטיפולים האלה? כל המיליארדים האלה? זה רק בשביל לדחות את הדיבור על המוות. הללו! תתעוררו! אנחנו בקומה אחרונה! מכאן אפשר רק לעלות! (מצביעה על השמיים)
- דר צור: את עוד לא בשלב שצריך לדבר על זה.
- טליה: סטייג' פור זה לא השלב שצריך לדבר על זה? למה נחכה? לסטייג' GRAVE?
- דר צור: יש עוד הרבה מה לעשות לפני שנגיע ל grave.
- טליה: לעשות בשביל מה?
- דר צור: בשביל... לשפר את מצבך.
- טליה: אתה יכול לרפא אותי?
- דר צור: אני לא יכול להבטיח שום דבר, אבל אני יכול לנסות.
- טליה: מה הסיכוי שלי להחלים לגמרי דוקטור?
- חולות: או!
- דר צור: המדיאן סורבייבל בסרקומה מהסוג שלך...
- טליה: אתה מוכן לדבר עברית?
- דר צור: זמן ההישרדות החציוני...
- טליה: מה חציוני?
- דר צור: חציוני זה הזמן מהאבחנה או מהטיפול האחרון, ועד שמחצית החולים נשארו חיים.
- טליה: אז אתה לא רוצה להגיד.
- דר צור: מה?
- טליה: אני שואלת אותך שאלה פשוטה. תסתכל בתיק שלי ותגיד לי מה הסיכויים שלי להבריא.
- דר צור: אני לא יכול לענות לך על זה, כי זה יהיה חסר אחריות. ראיתי כבר אנשים במצבך שחיים ובוועטים הרבה שנים, יש גם מקרים של החלמה בלי שום הסבר כמו הזקן שהגיע אלינו עם גידול ענק בריאות...
- טליה: אספרגוס וחילבה, שמעתי.
- דר צור: אספרגוס וכוסברה.
- אמונלה: חילבה.
- חיה'לה: עמבה.
- טליה: אז אתה מציע לי לאכול עמבה?
- דר צור: יש ניסים. זאת עובדה.
- טליה: תשכח מניסים. מה אומרת הסטייטיקה?
- דר צור: סטייטיקה היא לא מדע מדוייק.

- טליה: פתאום סטטיסטיקה היא לא מדע מדוייק? כל כורכום נהיה מדע מדוייק, והמדע המדוייק נהייה פתאום לא מדוייק?
- דר צור: את יודעת מה אומר אחד העקרונות החשובים בסטטיסטיקה? שאם תתני להרבה קופים הרבה מכונות כתיבה, אחד מהם יתקתק את המלט.
- טליה: (היא מסתכלת עליו מזועזעת. הוא מחייך בשחצנות) זה נראה לך מוסרי לתת לחולה תיקווה גם כשאינן שום תיקווה? זה מה שלימדו אתכם בבית ספר לרפואה? לרמות? (החיוך נמחק מעל פניו)
- חיה'לה: אני נולדתי באושוויץ. (כולם מסתכלים עליה מזועזעים)
- מיקי: זה בדיחה או מה?
- אמונלה: חיה'לה זה ממש לא לעניין ההומור הזה...
- חיה'לה: שלושה חודשים לפני השחרור. את יודעת מה היה הסיכוי של תינוק לשרוד באושוויץ? סיכוי של אדם בוגר ובריא לשרוד באושוויץ היה חצי אחוז. חצי אחוז! את יודעת מה היה הסיכוי של תינוק לשרוד באושוויץ? עשירית מזה. עשירית מחצי אחוז! אין מספר כזה. ואני כאן. ואני צוחקת על הסטטיסטיקה. וכל בוקר כשאני קמה, אני אומרת "שלום היטלר, איפה אני ואיפה אתה?" (שתיקה)
- דר צור: למה שלא תנסי. תני לזה צ'אנס. אולי זה לא יהיה כל כך נורא. אולי תעמדי בזה יותר טוב ממה שאת חושבת. תנסי לפחות. יעשה לך רע, אל תבואי לטיפול הבא.
- טליה: לא! אם אני אתחיל, לא יהיה לזה סוף. האדם הוא יצור סתגלן, וחמדן, ברור שאני אעמוד בזה. ברור שאני אגלה בי כוחות שלא ידעתי על קיומם. מתרגלים לכל מצב, אבל זה כמו קאזינו, ברגע שהתחלת קשה לצאת. וככה בלי להרגיש אני אמצא את עצמי עושה את כל הדברים שנשבעתי לעצמי לא לעשות. כמו לגרור את עצמי ואת הילדים שלי למסלול ארוך ומחריד שבסופו לא מחכה שום כומתה בשום צבע. הדרך היחידה לא להפסיד את הכל, היא לצאת מהמשחק לפני שהוא מתחיל.
- דר צור: (מסתכל עליה רגע ארוך כאילו הוא משתכנע) את יודעת כמה עולה השקית הזאת? (מצביע על האינפוזיה) 15,000 שקל.
- טליה: מה הקשר לכסף עכשיו?
- דר צור: את יודעת כמה דם ירקנו עד שהמדינה הואילה להכניס את זה לסל התרופות?

- טליה: אז במקום לזרוק לפח, אתה מעדיף לזרוק את זה לתוך הגוף שלי? פסולת כימית, ביולוגית ואלוהים יודע מה עוד נכנסים עכשיו לתוך הוורידים שלי! אני אשלם את הכסף אם צריך, אני אשלם כפול רק תנתק אותי כבר.
- דר צור: תגמרי את הטיפול ואז תהיי חופשייה. (מסתובב לצאת)
- טליה: מה? לאן אתה הולך?
- דר צור: להציל חיים. (מתחיל לצאת)
- אמונלה: רגע.
- דר צור: כן?
- אמונלה: בחוק זכויות החולה הנוטה למות כתוב שלפני שהחולה חותם על הטיפול צריך לתת לו מידע מדוייק. זה נקרא "חובת דיווח אמת". אם היא תוכיח שהמידע לא היה מדוייק, ו/או מלא ו/או נאמר בשפה לא מובנת - החתימה שלה על ההסכמה לטיפול לא נחשבת.
- טליה: (מופתעת) תודה אמונה.
- דר צור: אני רואה שהבאת איתך עורכת דין.
- אמונלה: עוד לא עורכת דין, אבל בדרך להיות טוענת רבנית.
- מיקי: אמונלה, לא נראה לי שכדאי לך להתערב.
- אמונלה: אני מכירה את החוק ויש לה הזכות לשליטה בהחלטות הרפואיות.
- דר צור: אז אם את מכירה את החוק, את בטח יודעת שאני צריך לערב את מנהל בית החולים, והוא יכול להחליט להקים וועדה שתדון בבקשה שלה, ועד שכל זה יקרה היא כבר מזמן תהיה בבית אחרי הטיפול.
- אמונלה: זה נכון. אם תרצה למשוך זמן יש לך את האפשרות.
- דר צור: תודה גבירתי הפרקליטה.
- אמונלה: מצד שני כרופא בכיר, יש לך הסמכות לאשר ניתוק בדיד גם בלי לערב עוד גורמים.
- דר צור: (לאמונלה) למה את עוזרת לה? את מבינה מה המשמעות של העזרה הזאת?
- אמונלה: אני רק עוזרת לה לממש את זכותה החוקית. תפקיד הרופא לשרת את החולה לפי רצונו, לפי הבנתו ולפי השקפת עולמו.
- טליה: יפה!
- חיה'לה: אז אם אנחנו כבר בבית משפט, אני רוצה להעיד מטעם ההגנה.
- טליה: סליחה?
- חיה'לה: (לדר צור) היא אמרה שהיא תתבע אותך.
- טליה: מה??
- מיקי: חיה'לה!
- חיה'לה: אחרי הביקור רופאים. אותך ואת כל הבית חולים הזה. וזה ציטוט מדוייק.

- טליה: אני לא מאמינה!
 דר צור: זה נכון?
 טליה: (לחיה'לה) למה זה היה דחוף עכשיו?
 דר צור: זה נכון?
 טליה: לא! כן! לא, זה לא מה שאתה...
 דר צור: (למיקי ואמונלה) זה נכון?
 (הן מהנהנות בעיניים מושפלות)
 טליה: זה היה מתוך כעס כי השפלת אותי, אז פתחתי ג'ורה. לא התכוונתי לשניה אחת, תאמין לי. אני במקום אחר עכשיו.
 דר צור: ולמה שאני אאמין לך? את שחקנית, ואפילו טובה ככה אומרים לי. (מסתובב לצאת. מתחיל ללכת)
 טליה: כי אתה יודע שאני צודקת. כי גם אתה במצבי היית מפסיק את הטיפול.
 דר צור: (מסתובב אליה) את בטח מרגישה נורא טוב עם עצמך, וחושבת שזו החלטה מאוד אצילית, מאוד שקספירית. אבל האמת היא שזו החלטה מאוד מאוד טיפשית.
 טליה: זה מה שאתה חושב?
 דר צור: אני לא מבין מה הריצה הזאת אל המוות. אלא אם את מאמינה שמחכים לך 72 בתולים בגן עדן.
 טליה: 72 בתולים זה לא גן עדן, זה גהינום.
 דר צור: הכימותרפיה לא אויבת שלך.
 טליה: הכימותרפיה לא תרפא אותי.
 דר צור: היא תקנה לך זמן.
 טליה: אז מדובר בעצם רק על הארכת חיים.
 דר צור: זה לא רק. זה המון.
 טליה: כן? בוא נראה. נניח שאני עוברת את כל ה... מסלול שקבעתם לי, בכמה יתארכו לי החיים?
 דר צור: זה יכול להיות שנים.
 טליה: שנים? כמה שנים? עשר?
 דר צור: עשר אולי זה אופטימי קצת.
 טליה: חמש?
 דר צור: עם הרבה מזל.
 טליה: אז יותר קרוב לארבע נגיד?
 דר צור: נגיד.
 טליה: וכמה נשאר לי לחיות בלי טיפול?
 דר צור: קשה להעריך.
 טליה: אבל לא שנים.

- דר צור: לא. יותר קרוב לחודשים. אולי שנה במקרה הטוב.
טליה: שנה.
- דר' צור: זה פער של שלוש שנים. זה המון. זה כמעט אלף ימים.
טליה: אלף ימים. זה הרבה.
- דר צור: כן.
טליה: אלף ימים ארוכים שבהם אני אבלה או כאן, עם האינפוזיה, או בכירורגית ב', בפיג'מה ירוקה, או בבית מקיאה, או מול הראי עם קרחת, רזה, חלשה, תלותית, סיעודית, כל העולם כולו יתכווץ לחור של התחת ולמצב הצבירה של היציאות, אני לא אוכל לעשות שום דבר, אני לא אוכל לחשוב על שום דבר אחר, רק מה אכלתי היום, איך השתנתי אתמול, מה הכאב הזה? מתי הבדיקה? טופס שבע עשרה, מרשמים, רופאים, תרופות ותרופות ועוד תרופות, ממש אלף ימים של שכרון חושים.
(שתיקה)
- מיקי: ומה אם באחד מאלף הימים האלה ייולד לך נכד? את לא רוצה לזכות להיות סבתא?
- טליה: מי לא רוצה להיות סבתא? אומרים שזה תענוג מזוקק.
מיקי: אין כמו סבתא. אח, הריח שלהם יותר ממסטל מכל סם שניסיתי, וניסיתי הרבה.
- טליה: אבל איזו סבתאות זו תהיה? סבתא עם פצעים מפחידים על הפנים, שפוחדת להחזיק את הנכד פן תתקוף אותה חולשה כימית והוא ישמט, שלא יכולה לעשות לו א-ווי-רון אפילו. שאסור לה להתקרב אליו כי המערכת החיסונית שלה כל כך חלשה, שכל נזלת שלו יכולה להרוג אותה. (לרופא) היית רוצה סבתא כזאת?
- דר צור: אם זאת הדרך שאת בוחרת לראות את הדברים...
טליה: מה שאתה מציע לי זה לא הארכת חיים. זה הארכת מוות.
(שתיקה)
- טליה: אתה חושב שאני רוצה למות? אלה היו אמורות להיות עשר השנים הכי טובות שלי. הילדים גדלו ועזבו את הבית, לפני חודש גמרתי לשפץ לי דירה בונבוניירה שמתאימה בדיוק לצרכים שלי, וכן, יש בה חדר לנכדים. היום אני יכולה לצאת לבלות אחרי הצגות עם החברים שלי בלי רגשות אשמה, מה שלא היה לי עשרים וחמש שנה. התחלתי לעשות יוגה, לפנק את עצמי, התאהבתי בחיים. אבל מה לעשות שקיבלתי קלפים חדשים ואיתם אני צריכה לשחק. אני לא אתן לסרטן להכתיב לי איך לחיות, לקבוע את סדר היום שלי, את המראה שלי, את נושאי השיחה שלי ואת היחסים עם הילדים שלי שיצטרכו להפוך להורים של אמא שלהם. הוא יכול לפגוע בגוף שלי, אבל הסיטי של

- הנפש ישאר נקי. אני לא אמכור את נשמתי לסרטן בעבור חופן שנים עלובות. לא רוצה לגמור את החיים שלי כמו דמות של חנוך לוין.
 ואת חושבת שאם תימנעי מטיפול יהיה לך מוות טוב?
 אם אני אצליח למות נכון, אז כן, מבחינתי זה יהיה סוף טוב.
 (בליגלוג) ומה זה למות נכון?
 להתאמן על המוות כמו על תפקיד חי. להכיר את הפרטנר, לכבד אותו. לכונן יחסים, להסתכל לו בעיניים, לשחק איתו, להשתעשע איתו, לרקוד איתו לצחוק איתו. לרדת מהבמה כשאתה משאיר טעם של עוד ולא של נמאס. זה מוות טוב. להנות מהחודשים שנשארו לי, אולי להספיק לעשות עוד איזה תפקיד עסיסי, איזה מנהל תיאטרון יגיד לא לחולת סרטן? אולי אני אפילו אספיק להתאהב. יש אנשים שמערכות יחסים קצרות דווקא מתאימות להם...(מסתכלת ישר לתוך עיניו)
 (הוא מסתכל על החולות במבט מאשים, הן עונות לו במבט מיתמם)
 אני רוצה לפגוש את המוות כשאני במיטבי. לא מחוררת, חתוכה, ומרוסקת. ולהתמסר לו. לא להאחז. לדעת מתי לשמוט. זה מוות טוב. "למות בלי להמית את הזכרים".
 (שתיקה)
 (מוחא כפיים) פשש, איזה מונולוג.
 שום דבר לא חודר אליך. איזה רופא אתה? אתם אנשים שרוטים.
 אלי לא חודר? אליך לא חודר. זה לא הצגה! זה החיים שלך!
 לא, זה המוות שלי! והפעם אני לא רק שחקנית, אני גם הבמאית. אז אולי אני לא יכולה לשנות את הסוף, אבל אני יכולה לשנות את הדרך אליו. שזה הדבר היחיד בעל משמעות שאני יכולה לעשות עכשיו.
 אז בואי אני אתאר לך איך יראה בדיוק המוות הטוב שלך. יום אחד תתחילי להרגיש חולשה, חוסר תיאבון, סתימות בקיבה ובמעיים, רזון קיצוני. תהליך חילוף החומרים נעצר, כלי דם מכורסמים ומדממים, הכבד יפסיק לתפקד, תקבלי צהבת, תפתחי זיהומים, דילדול בשרירים, דלקות בשלפוחית השתן, מורסות בריאות, ירידה הדרגתית בלחץ הדם, כשל של הכליות, שבץ, אוטם שריר הלב ואי ספיקת לב ולקינוח סכרת חמורה ונמק בכלי דם.
 אתה כל כך רומנטי.
 זה מה שכולם אומרים.
 לא תצליח להפחיד אותי. היום אפילו לחיות לא נותנים לסבול. בבוא היום תחבר אותי למורפיום, אומרים שזה סם מהמשובחים, נכון מיקי?
 מיקי: דה בסט.

- טליה: וניפרד כידידים. אם אפשר לקרוא לנו ידידים.
 דר צור: את בטח מרגישה נורא אמיצה לדבר ככה על המוות.
 טליה: אני לא מחפשת מחמאות.
 דר צור: אבל לספר לילדים שלך לא היה לך אומץ.
 (טליה מסתכלת על עמליה שעושה עצמה נורא עסוקה)
 דר צור: כן, גם אני עשיתי תחקיר קטן.
 טליה: אני אספר להם.
 דר צור: מתי? לפני המורפיום או אחרי? (מתחיל לצאת) דברי עם הילדים שלך, גברת חנוך לוין. תתייעצי איתם, יש להם זכות מלאה לדעת מה אמא שלהם מחליטה לעשות... (מגיע כמעט ליציאה)
 טליה: הבת שלי מתחתנת עוד שבועיים.
 (דר צור נעצר כשגבו אליה)
 (שלוש החולות פולטות אנקה)
 טליה: (מדברת אל הגב של דר צור) היא ברקיע השבעים. מרחפת ממדידה לטעימה, מפליגה בספרי שירה בחיפוש השיר שידייק את רגשותיה, מציצת דברי אהבה הזויים בטלפון, אני צריכה להיות אמא רעה במיוחד בשביל להפיל עליה את המציאות עכשיו. זאת המחשבה היחידה שעברה לי בראש כשהרופא בישר לי. שאוקיי, אני עושה כל מה שהוא אומר לי, אבל אני לא אתן לסרטן לגעת בחתונה. את החתונה זוכרים כל החיים, וכל עוד זה תלוי בי, היא תזכור שהיא היתה מאושרת. כמה רגעים כאלה כבר יש לנו בחיים? הסרטן יכול לחכות עד שהיא תחזור מהירח דבש, עם מערכת חיסונית מחוזקת. עת לספוד ועת לרקוד. ועכשיו עת לרקוד.
 (דר צור מסתובב אליה)
 טליה: חשבתי שאני לא אתן לסרטן למנוע ממני לרקוד בחתונה, אבל עכשיו אני מבינה שמי שימנע ממני לרקוד, זה לא הסרטן, זה הטיפול.
 (הוא מסתכל עליה. נוטה להשתכנע. היא מתמלאת תיקווה)
 טליה: (ברוך) כל מה שאתה צריך לעשות זה להגיד כן.
 (הוא מתחיל להתקרב אליה. לפתע הביפר שלו מצפצף. הוא מסתכל מה כתוב)
 דר צור: מצטער, אני חייב ללכת.
 טליה: (תופסת את ידו. לא נותנת לו ללכת) לא! אל תלך!
 דר צור: עם כל הכבוד, זה מקרה חירום.
 טליה: אבל מה איתי?
 דר צור: אני אחזור אליך עם תשובה.
 טליה: מתי?
 דר צור: מתישהו תצטרכי לשחרר לי את היד, או שמישהו ימות.

- טליה: מתי תחזור?
 דר צור: אני אבדוק, אני אתייעץ ואני אחזור אליך עם תשובה. (טליה לא עוזבת את ידו) ... בקרוב.
 טליה: (עוזבת את ידו) כל רגע שזה מטפטף זה נצח בשבילי.
 דר צור: בואי לא נהייה מלודרמטיים. (מתחיל לצאת) אמרתי לך שאני לא חובב תיאטרון.
 (יוצא)
 (טליה נשענת אחורה מיואשת)
 חיה'לה: למה לא סיפרת על הבת שלך?
 טליה: הוא לא יחזור.
 מיקי: הוא יחזור. את מסקרנת אותו.
 טליה: הוא בז לי. הוא חושב שאני דרמה קווין. הוא פשוט ימסמס את הזמן. זה לא יקרה. זה לא יקרה.
 חיה'לה: נו, אז לא יקרה. זה לא סוף העולם אם תגמרי את הטיפול הזה.
 מיקי: מקסימום תחיי עוד קצת.
 חיה'לה: עדיין תוכלי לרקוד בחתונה. עם קצת איפור, וכמה סטרואידיים שיחזיקו אותך לפחות ארבע שעות על הרגליים.
 אמונלה: את יודעת איך אני מנקה את הבית עם הסטרואידיים? אני מנקה בין האותיות של המחשב. חנוכי ישר יודע לפי המטבח אם לקחתי סטרואידיים.
 מיקי: האושר יתן לך כוחות לפזז על הרחבה כאילו אין אוקסאליפלטין בעולם.
 טליה: אני מבינה שההתעקשות שלי נראית אולי טיפשית, או קטנונית, אבל הפעולה הזאת, הפיזית, של הניתוק, תיתן לי תחושה של בחירה חופשית אולי הכי אמיתית שעשיתי אי פעם.
 (שתיקה)
 אמונלה: את יכולה פשוט לסגור את הקליפסים של האינפוזיה.
 טליה: מה?
 מיקי: אמונלה!
 חיה'לה: מה את עושה!?!
 טליה: איזה קליפסים?
 מיקי: אמונלה!
 חיה'לה: והחכם בעת ההיא ידום!
 אמונלה: על הצינור של האינפוזיה יש שני קליפסים קטנים. את יכולה לסגור אותם, זה יעצור את הטיפטוף. עד שהוא יחזור.
 טליה: את רצינית? איפה? (מסתכלת לתוך חולצתה) הכחולים?
 אמונלה: כן.

- טליה: איך סוגרים? איך סוגרים?
 אמונלה: לוחצים על ה...
 טליה: על מה? על מה?
 אמונלה: את בטוחה שאת רוצה לעשות את זה?
 טליה: אמונה! (מכניסה את ידיה מתחת לחולצה מתעסקת עם הקליפסים)
 אמונלה: סתם סתם, אני מצטערת, רציתי לבדוק אם את באמת רצינית.
 טליה: את רצינית?
 אמונלה: חשבתי שברגע האמת...
 טליה: אז הקליפסים האלה לא סוגרים את הטיפטוף?
 (אמונלה שותקת)
 טליה: הם כן סוגרים.
 (אמונלה שותקת)
 (טליה מפשפשת בחולצתה, מתעסקת עם הקליפסים)
 (עמליה נכנסת)
 עמליה: מה קורה כאן?
 חיה'לה: או! תודה לאל!
 עמליה: (לטליה) מה את עושה?
 טליה: כלום.
 עמליה: ניסית לסגור את הקליפסים?
 טליה: רק עד שהוא יחזור.
 עמליה: טוב, את לא יכולה לעשות את זה חמודה, אוקיי?
 טליה: מה ימנע ממני לעשות את זה?
 עמליה: אני אמנע ממך אם צריך.
 טליה: איך?
 עמליה: אני לא יכולה לשבת כאן ולשמור עליך, יש לי מיליון חולים בחוץ...
 טליה: בדיוק.
 עמליה: תבטיחי לי שאת...
 טליה: אני לא מבטיחה שום דבר שאני לא בטוחה שאני אקיים. ואין שום דבר שאת יכולה לעשות.
 עמליה: יש הרבה דברים שאני יכולה לעשות יקירתי, אבל אני לא רוצה. אני מבקשת ממך לא להכניס אותי למקומות האלה.
 טליה: מה את יכולה לעשות?
 עמליה: לקשור לך את הידיים למשל.
 טליה: עד כדי כך אתם רוצים שאני אחיה??
 (שומעים מבחוץ צעקות "עמליה!")
 עמליה: רגע! (לטליה) מה אני עושה איתך?
 טליה: בעיה.

- (מבחוץ נשמעות צעקות "עמליה!". היא מתעצבנת)
 עמליה: נו מה!? תחתכו אותי לשניים! לארבע! לשש! וגם זה לא יספיק!
 (הטלפון שלה מצלצל, היא מטיחה אותו בקיר) אני לא יכולה יותר! אני לא יכולה! (מתמוטטת) לא יכולה לשמוע את השם שלי יותר! לא ישנתי כל הלילה, לבת שלי יוצאות שיניים, ואז שתי אחיות מודיעות שהן חולות, וגם ככה אנחנו בחסר של ארבעה תקנים, ועמליה פה ועמליה שם, ועוד חולים ועוד חולים ועוד חולים... (מתמוטטת)
 (כולן חשות אליה)
 מיקי: ששש עמליה תרגעי.
 טליה: סליחה עמליה...
 אמונלה: תנו לה אוויר.
 טליה: בואי שבי (מושיבה את עמליה על הכסא שלה. עמליה מתמסרת. טליה הופכת את הכסא למיטה. עמליה שוכבת) ... תעצמי עיניים... תנשמי עמוק... (עמליה מבצעת)... תרפי את השרירים, תתחילי מהרגליים ותעברי לאט לאט דרך כל הגוף... תנשמי עמוק...
 מיקי: שימי לה את האוזניות.
 (טליה שמה לברורי אוזניות. מלטפת ברכות את מצחה)
 טליה: נרדמה כמו תינוק.
 (שומעים מבחוץ קריאות מתקרבות – "עמליה!", "איפה "עמליה?!")
 (טליה סוגרת את הווילון. לחדר נכנסת אחות)
 אחות: עמליה כאן?
 (שלוש החולות מנידות בראשן לשלילה. האחות מסתכלת על הווילון הסגור)
 אחות: מי זה שם? (מתקרבת לווילון)
 טליה: (מתוך הווילון הסגור) לא לפתוח, אני מחליפה טמפון!
 (אחות נעצרת. חוזרת ליציאה)
 אחות: אם עמליה תיכנס תגידו לה שקוראים לה דחוף לחדר 12
 (חולות מהנהנות. אחות יוצאת)
 טליה: (לעמליה) שששש.
 (דר צור נכנס. טליה לא רואה אותו בגלל הווילון הסגור)
 חולות: (כדי להזהיר את טליה) דוקטור צור!
 (טליה מלטפת את עמליה כדי להעיר אותה. היא לא מתעוררת. דר' צור פותח בבת אחת את הווילון. רואה את עמליה הישנה על המיטה ולידה עומדת טליה. טליה עושה לו סימן שיהיה בשקט. הוא רוכן לאוזנה של עמליה, מרים את האוזניה)
 דר' צור: בה!!
 (עמליה מזנקת בבהלה)

- עמליה: איפה אני? מה קרה?
 דר' צור: (לעמליה) דיברתי עם מנהל בית החולים, והוא לא מאשר ניתוק.
 עמליה: (מתיישרת ומסדרת את שיערה) אוקיי.
 טליה: מה זאת אומרת לא מאשר?
 דר' צור: הוא אמר שתגמרי את הטיפול של היום, ואז תעשי מה שאת רוצה.
 טליה: וזהו?
 דר' צור: מצטער.
 טליה: לא, אתה לא מצטער.
 דר' צור: נכון, אני לא מצטער.
 (יוצא)
 (טליה מתיישבת בכבדות בכיסאה)
 טליה: נגמר.
 עמליה: אני מצטערת. סליחה על ההתמוטטות, תודה על שתי דקות שינה
 יקרות. (לטליה) את בסדר?
 טליה: הוא שונא אותי.
 עמליה: את טועה.
 מיקי: היא לא מבינה כלום. הוא מאוהב בך לגמרי. לא עמליה? את מכירה
 אותו. ראית אותו פעם כל כך חשוף? הוא מאוהב בה לגמרי, בניגוד
 לרצונו כמובן. זה מה שעושה את זה כל כך סקסי.
 עמליה: מאוהב אני לא יודעת, וסקס אין לי מושג, אבל בדבר אחד אני בטוחה
 – הוא מכבד אותך.
 טליה: אותי? מכבד? הוא?
 עמליה: כן כן וכו.
 טליה: על סמך מה את אומרת את זה?
 עמליה: על סמך עדות שמיעה.
 טליה: מה הוא אמר?
 עמליה: שיש לך ביצים.
 (שתיקה. טליה מופתעת)
 חיה'לה: אז הוא מאוהב.
 מיקי: אמרתי לך. באהבה אני מבינה.
 אמונלה: זה ממש לאב סטורי. תרתי משמע. (מסתכלות עליה מופתעות)
 סרטים מדכאים מותר לנו לראות.
 טליה: מה בדיוק הוא אמר?
 עמליה: יש לה ביצים.
 (שתיקה)
 טליה: תקשרי אותי.
 עמליה: מה?

- טליה: תקשרי לי את הידיים.
 עמליה: חס וחלילה.
 טליה: אני מבקשת שתקשרי אותי.
 עמליה: למה?
 טליה: אני חייבת לסדוק את החומה שלו. דיבורים לא יעזרו פה יותר. צריך פעולה. צריך לטלטל אותו. אולי אם הוא יראה אותי קשורה, זה יעשה לו משהו. זה ימחיש לו משהו. זה הסיכוי האחרון שלי. בבקשה תקשרי אותי.
 עמליה: הוא יהרוג אותי!
 טליה: אני אחתום לך שאני ביקשתי את זה. יש לך כאן שלוש עדות. נו תני לי לעשות עוד נסיון אחד אחרון, ודי. אחרי זה אני נכנעת. מבטיחה. בבקשה, אני יודעת שאת בחורה טובה. תקשרי אותי.
 חיה'לה: עכשיו זה נהיה מעניין.
 מיקי: תבלין של סאדו מאזו.
 אמונלה: השם ישמור.
 טליה: עמליה, תעשי מצווה. תקשרי אותי. או שאני סוגרת את הקליפסים בשניה שאת יוצאת מהחדר.
 (עמליה מסתכלת עליה, לא יודעת מה לעשות. מסתכלת אובדת עצות על החולות האחרות. הן מסמנות לה להענות לבקשה. עמליה ניגשת למגירות, מוציאה שני סרטי בד. קושרת את ידיה של טליה למשענות הכורסה שלה משני צידי גופה)
 טליה: יותר חזק.
 עמליה: די נו.
 (עמליה גמרה לקשור את טליה)
 טליה: תודה עמליה. אני לעולם לא אשכח לך את זה.
 עמליה: (תוך כדי סימוס בסלולרי) את זה אני דווקא מעדיפה שתשכחי.
 טליה: עמליה?
 עמליה: (תוך סימוס בסלולרי) מה?
 טליה: למה באת לעבוד כאן?
 עמליה: למה באתי לעבוד כאן?
 טליה: למה דווקא במחלקה הזאת? למה לא ביולדות או משהו, מקום שיש בו יותר...שמחה.
 עמליה: (מסתכלת על טליה) ומי יהיה כאן?
 (טליה מהנהנת. מסתכלת על עמליה בהערצה)
- (דר צור נכנס לחדר)

- דר צור: חזרתי חזרתי. (לעמליה) מה נהיה כל כך דחוף שאת שולחת לי 30 סמסים?
(מסתכל על טליה. היא מנפנפת לו לשלום קטן בידה הקשורה)
- דר צור: (מזועזע לעמליה) מה עשית? השתגעתי?
עמליה: היא ניסתה לסגור את הקליפסים.
(הוא מסתכל על טליה. היא מושכת בכתפיה בתנועה של מה אפשר לעשות)
- עמליה: לא היתה לי ברירה אחרת.
דר צור: אז קשרת אותה??!
עמליה: אני לא יכולה לשבת כאן ולהחזיק לה את הידיים, גם לי יש מאה שלושים חולים.
- (דר צור מסתכל על טליה. היא עונה לו במבט מתריס. שניהם לא מורידים את העיניים זה מזו זמן ארוך)
- חיה'לה: (מסננת לאט ובשקט) חומת יריחו נופלת.
(מיקי ואמונלה עושות לה שששש)
- (דר צור ניגש אל טליה, מתיישב על כסא מולה, ומתחיל לשחרר את את הקשרים שעל ידיה)
דר צור: תבטיחי לי שלא תעשי שום דבר.
טליה: אני לא יכולה להבטיח לך כזה דבר.
(הוא משחרר את הקשרים. היא מייד שולחת יד לקליפסים, הוא תופס את שתי ידיה בשתי ידיו. מחזיק חזק. מביטים זה בזו)
- מיקי: איזה סרט...
חיה'לה: ההצגה הכי טובה בעיר.
אמונלה: מותר לחרדים לראות דברים כאלה?
- דר צור: למה את כל כך עקשנית?
טליה: אני נלחמת על חיי. למה אתה כל כך עקשן? מה אכפת לך ממני? תן לי ללכת הביתה ולא תראה אותי יותר לעולם.
(מסתכלים זה על זה רגע ארוך. מלחמת מבטים)
- דר צור: טוב.
טליה: טוב?
דר צור: אני אנתק אותך.
טליה: באמת?

- דר צור: (לעמליה) תני לי את הכפפות.
טליה: אתה לא עושה לי תרגיל או משהו, כי אין לי כוח יותר למשחקים...
דר צור: נגמרו המשחקים. (עוזב לאט את ידיה של טליה. היא לא זזה. הוא קם, הולך לעמליה)
עמליה: אתה רציני?
דר צור: כן.
עמליה: אני יכולה לנתק אותה.
דר צור: לא. (מושיט ידיו לעמליה כדי שהיא תשים לו את הכפפות. לעמליה) אני לא רוצה שתהיי מעורבת, אם משהו לא טוב יתפתח מזה .
עמליה: ומה איתך?
דר צור: אני אקח את הסיכון.
עמליה: למה? (מלבישה לו את הכפפות)
דר צור: (לעמליה בשקט) כי אני הייתי נוהג בדיוק כמוה. (מסתובב. ניגש לטליה. מתיישב מולה)
דר צור: זאת ההזדמנות האחרונה שלך להתחרט.
טליה: לא תודה.
דר צור: את בטוחה.
טליה: (מסתכלת סביבה, על החדר, האינפוזיות, החולות). ..כמו שלא הייתי בטוחה מימיי.
דר צור: (מוציא מכיסו כרטיס ביקור) זה הטלפון שלי. אל תהססי להשתמש בו.
טליה: אם אתה עומד על זה . (קורצת לחולות. הן מעודדות אותה)
דר צור: אף אחד לא ישפוט אותך אם תחליטי לשנות את דעתך.
טליה: אני יודעת.
דר צור: קחי לך כמה ימים למחשבה, תעברי את החתונה, ותני הזדמנות לשכנע אותך. אם עדיין תישארי נחושה בדעתך, אז יש גם טיפול פלאטיבי שאת...
טליה: פליאטיבי?
דר צור: טיפול תומך. כל מיני חיזוקים של וויטמינים, מינרלים וסטרואידים לשיפור ההרגשה.
טליה: מה עם מורפיום? זה גם בתפריט?
דר צור: אני מציע שכשפרופסור זומרשטיין יחזור, תפגשי אותו ותדונו במצב ביחד...
טליה: שום פרופסור זומרשטיין. אני אבוא אליך.
(מסתכלים זה על זה)
דר צור: אני מקבל רק בבית חולים.
טליה: אני יודעת.

- דר צור: דברי עם המזכירה שלי היא תקבע לך תור .
טליה: ברור.
- דר צור: מוכנה?
טליה: ומזומנה.
- דר צור: תזיזי קצת את החולצה
(טליה מזיזה את החולצה מכפתור האינפוזיה. מסתכלת לתוך עיניו.
הוא מסתכל לתוך עיניה. החולות רוכנות לכיוונם מרותקות. ולפתע-)
אמונלה: גם אני רוצה!
כולם: מה??
- אמונלה: אני רוצה להתנתק.
חיה'לה: מה את מבלבלת את המוח?
מיקי: מה קרה לך? התחרפנת?
אמונלה: היא צודקת. אנחנו מבזבזות את הזמן שלנו פה. זה לא חיים.
דר צור: (לטליה) עכשיו תראי מה עשית. אולי עוד מישהי רוצה להצטרף למרד?
- (חיה'לה ומיקי מסתכלות זו על זו רגע ארוך כאילו הן עומדות להצטרף למרד, מסתכלות על דר צור, ומנידות ראשן לשלילה)
אמונלה: אני רוצה להתנתק.
דר צור: (לטליה) אם אני אנתק אותך, אני אהיה חייב לנתק גם אותה אם היא תתעקש.
- טליה: אמונה, מה את עושה??
אמונלה: בשנה האחרונה אני לא אמא, לא בת זוג, לא בת, לא אחות, לא חברה, לא מצוות, לא דתיה אפילו. כלום. לא בן אדם. זה מה שיזכרו ממני? את צודקת. במקום לשבת פה ולהקיא אשליות, אני צריכה להתחיל להיפרד, להכין את המשפחה, לגדל קצת שיער, שהילדים יספיקו לראות אותי עם שיער, לחפש בת זוג לבעלי. שתהיה אמא טובה לילדים שלי, לעשות איתה חפיפה מסודרת...
- טליה: איזו אשה שפויה תיקח גבר עם שישה ילדים?? מה זה צילי המוסיקה?
(טליה קמה. לוקחת את עמוד האינפוזיה הולכת לאמונלה ורוכנת מולה על ברכיה)
- טליה: מתוקה שלי, את לא יכולה לעשות את זה. יש לך ילדים קטנים. כל יום שאת איתם הוא רווח נקי בשבילם. לי יש מזל. הילדים שלי גדולים. יש להם חיים משלהם. אף אחד לא תלוי בי. האחריות היחידה שלי היא על עצמי. בגילי מותר לעשות שטויות. אבל לך עוד אסור. לך יש אחריות. את חייבת להילחם. את צעירה, את חזקה, ואת רק סטייג' 2 פור קריסט סטייק. אם היית סטייג' פור, תאמיני לי

- שהייתי באה איתך לעשות אודישנים למרי פופינס הדתיה, אבל את יכולה להבריאה. או לפחות לקבל כמה שנים של שקט, שזה גם המון. (אמונלה פוכרת את ידיה, עיניה מושפלות. לא עונה)
- טליה: תסתכלי עלי (היא מסתכלת עליה) יש לך עוד כל כך הרבה בשביל מה לחיות. לראות את הילדים גדלים, זה כיף, תאמיני לי. ואת הולכת להיות טוענת רבנית משובחת ולעזור לכל כך הרבה נשים, בזכותך הוא הקשיב לי בכלל. את יודעת למה? כי הוא מכבד אותך. (לדר צור) נכון?
- דר צור: אני מתרשם.
- טליה: אמונלה, בבקשה תגידי לו שאת לא רוצה להתנתק. (אמונלה לא עונה)
- חיה'לה: ידעתי שהיום הזה ייגמר בבכי.
- מיקי: אני כבר לא יודעת מי נגד מי.
- טליה: אמונה תסתכלי עלי!
- (כולם מסתכלים בדריכות על אמונלה. עיניה מושפלות. היא שותקת)
- טליה: אוקיי, ניצחת. אני מוותרת. גמרנו. די. אני לא מתנתקת. אתה משוחרר דוקטור.
- (מחכה שניה. רואה שאמונלה לא מגיבה. קמה שחוחה, מזדקפת, חוזרת לאיטה אל הכסא שלה. לא מסתכלת על אף אחד. מסדרת את עמוד האינפוזיה. מסתכלת על השקית הענקית ששליש ממנה כבר ריק. מתיישבת בכבודות. נשענת אחורה. עוצמת את עיניה. מתאפקת מאוד לא לבכות. מכסה את פניה בידה. דר צור מסתכל עליה. מסתכל על אמונלה השותקת. שוב מסתכל על טליה, שוב על אמונלה. בעודו מסתכל על אמונלה, הוא מקרב לאט יד אחת עם כפפה אל פיו תופס בשיניו את קצה אחת הכפפות כדי למשוך אותה החוצה. כולם חוץ מטליה מסתכלים דרוכים)
- אמונלה: לא! (הוא עוצר) אל תוריד את הכפפות.
- (טליה פוקחת עיניים. אך לא מסתכלת על אמונלה)
- אמונלה: סליחה, זה היה רגע של... התרופפות הנפש. רציתי להרגיש פעם אחת מה זה חופש. אולי זה עוד יקרה פעם. יש למה לשאוף. לעת עתה, אני נשארת כאן.
- מיקי: תביאי נשיקה. (מנשקת אותה)
- חיה'לה: או בנשיקות. או בבכי או בנשיקות. טוב לא יהיה פה. (הטלפון של אמונלה מצלצל)
- אמונלה: לא עונה לו. שיסתדר לבד.
- חיה'לה: עכשיו אני אנשק אותך.
- (דר צור מסתכל על טליה, היא מסתכלת עליו בשאלה)

- דר צור: (מסדר חזרה את הכפפות) את החולצה.
(טליה מזיזה את החולצה. הוא סוגר את הסוגר של צינור האינפוזיה.
האינפוזיה מפסיקה לטפטף)
טליה: (מסתכלת על הצינור. מתרגשת) זה הפסיק.
דר צור: כן.
טליה: (חיוך גדול של הקלה מתפשט על פניה) תודה.
דר צור: תנשמי עמוק.
(טליה נושמת נשימה עמוקה, הוא מנתק את המחט, היא מאפקת
צעקה. מדביק פד על המקום ולוחץ עליו חזק באצבעו)
דר צור: אני כבר משחרר.
טליה: אל תמהר.
(הוא לוחץ באצבעו לעצור את הדם. הם מביטים זה בעיני זו. היא
מחייכת אליו. הוא מחייך רבע חיוך נבוך. נכנס בשקט השיר I AM
SAILING של רוד סטיוארט)
דר צור: תלחצי כאן כמה שניות.
(השיר מתגבר. הוא מוביל את ידה אל הנקודה עליה היא צריכה
ללחוץ, ומחליף איתה ידיים , משאיר את ידו על ידה רגע ארוך,
ומשחרר לאט תוך מעין ליטוף. היא לוחצת על הפד. הוא מוריד את
הכפפות. לוקח בידו את צינור האינפוזיה שזה עתה נותקה, ומגיש
אותו לטליה כמו שנותנים פרח. היא מחזיקה בחוט. הוא קם. הוא
מוריד את שקית האינפוזיה הגדולה מהעמוד. האינפוזיה מתנהגת
כבלון הליום ונשארת לעמוד באוויר מעל טליה שמחזיקה את החוט.
טליה מרימה לאט את ידה, ומשחררת את החוט. האינפוזיה עולה
לאט לאט למעלה. כולם מסתכלים מהופנטים על שקית האינפוזיה עד
שהיא נעלמת למעלה)
- (השיר נמשך. טליה אוספת את חפציה לתיק. לובשת את מעילה.
כולם מסתכלים עליה. היא נפרדת מעמליה. נפרדת מהחולות. נוגעת
באצבעה באינפוזיות שלהן, נורות נדלקות באינפוזיות. היא ניגשת
לדר צור. עומדים זה מול זה. המוסיקה נחלשת מעט כדי שיוכלו
לשמוע אותם)
- (טליה ודר צור לוחצים ידיים)
טליה: אני לא יודעת איך להודות לך.
דר צור: תעשי חיים!

(המוסיקה מתגברת. הם מתקשים להפריד את הידיים. טליה מנקרת את לחיו בנשיקה חטופה. הוא מופתע. היא הולכת לכיוון היציאה. כולם מסתכלים עליה. היא נעצרת בדלת, מסתובבת. מחייכת לכולם חיוך רחב. מנופפת לשלום ויוצאת בסיבוב של ריקוד אלגנטי. השיר נגמר במילה FREE)
(חושך)